د سموئيل دوېم کِتاب

د حضرت داؤد د ساؤل د مرګ نه خبرېدل

١ (١) د ساؤل د مرګ نه پس چې داؤد په عماليقيانو فتح ومونده نو راغلو او دوه ورځې په صِقلاج کښې ايسار شو. (٢) په
درېمه ورځ د ساؤل د کېمپ نه يو زلمے راورسېدو. د دې دپاره چې خپل غم ښرګند کړی، هغهٔ خپلې جامې شلولې وې او په
سر يې خاورې اچولې وې. کله چې هغه داؤد له راغلو نو د عزت نه ټيټ شو او پرمخې په زمکه پرېوتو. (٣) داؤد ترې نه تپوس
وکړو، ”تهٔ د کوم ځائ نه راغلے يې؟“ هغهٔ ورته ووئيل، ”زهٔ د بنی اِسرائيلو د کېمپ نه راتښتېدلے يم.“ (۴) داؤد ورته وفرمائيل،
”ما ته ووايه چې څهٔ شوی دی.“ هغهٔ جواب ورکړو، ”زمونږ فوجيان د جنګ نه راتښتېدلی دی او زمونږ ډېر سړی وژلے شوی
دی. ساؤل او د هغهٔ زوئ يونتن هم وژلے شوی دی.“ (۵) داؤد ترې نه تپوس وکړو، ”تا ته څهٔ پته ده چې ساؤل او يونتن مړهٔ
شوی دی؟“ (۶) هغهٔ جواب ورکړو، ”د جِلبوعه په غرهٔ باندې داسې وشول او ما وليدل چې ساؤل په خپله نېزه باندې تکيه
لګولې وه او د دشمن جنګی ګاډی او په آسونو سوارهٔ فوجيان ورنزدې کېدل. (٧) بيا هغه راوګرځېدو او زهٔ يې وليدم او را وې
غوښتم. ما ورته ووئيل چې زهٔ حاضر يم. (٨) هغهٔ زما نه تپوس وکړو چې تهٔ څوک يې، نو ما ورته ووئيل چې زهٔ د عماليقی
قبيلې يم. (٩) بيا هغهٔ ووئيل چې دلته راشه او ما ووژنه. ځکه چې زما ځنکدن دے خو زهٔ تر اوسه پورې ژوندے يم. (١٠) نو زهٔ
هغهٔ له ورغلم او ومې وژلو، ځکه چې ما ته پته وه چې ښَنګه وغورزېدی نو هغه به مړ شی. بيا ما د هغهٔ د سر نه تاج او د هغهٔ د
لاس نه بنګړے واخستلو او صاحِبه، تا له مې راوړل.“ (١١) داؤد د غم نه خپلې جامې وشلولې او د هغهٔ ټولو سړو هم دغه شان
وکړل. (١٢) هغوئ په غم غمژن شول او تر ماښامه پورې يې د ساؤل، يونتن او بنی اِسرائيلو دپاره روژه ونيوله کوم چې د مالِک
خُدائ د لښکر خلق وُو، ځکه چې دا خلق په جنګ کښې مړهٔ شوی وُو. (١٣) داؤد د هغه زلمی نه تپوس وکړو کوم چې هغهٔ له دا
خبر راوړے وو چې، ”تهٔ د کوم ځائ يې؟“ هغهٔ ورته ووئيل، ”زهٔ يو عماليقے مسافر يم، خو زهٔ ستا په مُلک کښې اوسېږم.“ (١۴)
داؤد ترې نه تپوس وکړو، ”تا دا جرأت څنګه وکړو چې د مالِک خُدائ خوښ کړے شوے بادشاه دې ووژلو؟“ (١۵) بيا داؤد
خپل يو سړے راوغوښتلو او ورته يې ووئيل، ”هغه ووژنه.“ نو هغه سړی عماليقے ووهلو او هغه په ټکی مړ شو، (١۶) او داؤد
هغه عماليقی ته وفرمائيل، ”خُون دې د خپلې غاړې دے. تا په خپله د ځان سره دا بد وکړل چې تا دا خبره وکړه چې تا د مالِک
خُدائ خوښ کړے شوے بادشاه ووژلو.“

د حضرت داؤد د ساؤل او د يونتن دپاره د غم سندره وئيل

(١٧) داؤد د ساؤل او د هغهٔ زوئ يونتن دپاره دا د غم سندره ووئيله، (١٨) او حُکم يې وکړو چې دا د يهوداه خلقو ته وښودلے
شی. هغهٔ په دې باندې د لينډې سندرې نوم کېښودو، دا د ياشر په کِتاب کښې ليکلے شوې ده: (١٩) ”په غرونو باندې د بنی
اِسرائيلو عزتمند خلق مړهٔ شوی دی. زمونږ تکړه فوجيان غورزېدلی دی. (٢٠) په جات کښې دا اِعلان مهٔ کوه او د اسقلون په
کوڅو کښې هم دا اِعلان مهٔ کوه. د فلستيانو ښځې مهٔ خوشحالوه، د غېرو قومونو لونړه مهٔ خوشحالوه. (٢١) د جِلبوعه په غرونو
باندې دې پرخه او باران نهٔ ورېږی، د دې ځائ پټی دې همېشه شنړ وی. ځکه چې د تکړه کسانو ډالونه هلته په بې‌عزتی کښې
پراتهٔ دی، د ساؤل ډال دې نور د تېلو سره نهٔ شی ځلولے. (٢٢) د يونتن لينده د مرګ وه، د ساؤل تُوره بې‌رحمه وه، طاقتور يې
غورزول او دشمن يې وژلو. (٢٣) ساؤل او يونتن ډېر ښهٔ او خوارهٔ وُو، په ژوند کښې هم يو ځائ او په مرګ کښې هم يو ځائ، د
باز نه تېز وُو او د زمرو نه تکړه وُو. (٢۴) د بنی اِسرائيل ښځې د ساؤل دپاره د غم ژړا کوی. هغهٔ تا ته سرې ښې جامې
درواغوستلې او په کالو او سرو زرو يې ښائسته کړې. (٢۵) تکړه فوجيان غورزېدلی دی، هغوئ په جنګ کښې وژلے شوی دی.
يونتن په غرونو کښې مړ پروت دے. (٢۶) زما وروره يونتنه، زهٔ ستا په غم غمژن يم، تهٔ په ما باندې ښومره ګران وې. ستا مينه
زما دپاره ښومره ښهٔ وه، د ښځو د مينې نه هم ښهٔ وه. (٢٧) تکړه فوجيان غورزېدلی دی، د هغوئ وسلې تباه شوې دی.“

د حضرت داؤد د یهوداه بادشاه جوړېدل

۲ (۱) د دې نه پس، داؤد د مالِک خُدائ نه تپوس وکړو، "زۀ لاړ شم څۀ چې د یهوداه یو ښار قبضه کړم؟" مالِک خُدائ ورته
وفرمائيل، "آو، لاړ شه." داؤد ترې نه تپوس وکړو، "کوم يو قبضه کړم؟" مالِک خُدائ ورته وفرمائيل، "حبرون." (۲) نو داؤد
حبرون ته لاړو، خپلې دوه ښځې يې هم د ځان سره بوتلې، اخينوعم چې د يزرعيل وه او ابيجيل چې د نابال کونډه وه، چې هغه
د کرمل وو. (۳) هغۀ خپل سړی او د هغوئ خاندان هم د ځان سره بوتلل او د حبرون نه ګېرچاپېره په ښارونو کښې دېره شول.
(۴) بيا د يهوداه سړی حبرون ته راغلل او داؤد يې د يهوداه د بادشاه په توګه مقرر کړو. کله چې داؤد خبر شو چې په جِلعاد
کښې د يبيس خلقو ساؤل ښخ کړے دے، (۵) هغۀ هلته يو څو سړی د دې پيغام سره ولېږل، "مالِک خُدائ دې تا له برکت
درکړی ځکه چې تا خپل بادشاه ته وفاداری ښودلې ده چې هغه دې ښخ کړے دے. (۶) نو مالِک خُدائ دې په تا مِهربانه شی
او تا ته دې خپله وفاداری وښائی. تا چې څۀ کړی دی نو د هغې په وجه به زۀ هم تا سره ښۀ سلوک وکړم. (۷) تکړه او بهادر
شه. ستاسو بادشاه ساؤل مړ دے او د يهوداه خلقو زۀ د بادشاه په توګه مقرر کړے يم."

د اشبوست د بنی اِسرائيلو بادشاه جوړېدل

(۸) خو د ساؤل د لښکر مشر د نير زوئ ابنير د ساؤل د زوئ اشبوست سره تښتېدلے وو او محنايم ته د اُردن نه پورې وتے
وو. (۹) هلته ابنير اشبوست د دې علاقو بادشاه جوړ کړو يعنې د جِلعاد، آشر، يزرعيل، اِفرائيم او بنيامين او په حقيقت کښې د
ټول اِسرائيل بادشاه يې جوړ کړو. (۱۰) هغه د څلوېښتو کالو وو چې هغه د اِسرائيل بادشاه جوړ شو او دوه کاله يې بادشاهی
وکړه. خو د يهوداه قبيلې خلق د داؤد وفادار ؤو، (۱۱) او هغۀ په يهوداه باندې په حبرون کښې اووۀ کاله او شپږ مياشتې بادشاهی
وکړه.

د بنی اِسرائيل او د يهوداه په مينځ کښې جنګ

(۱۲) ابنير او د اشبوست آفسران د محنايم نه د جبعون ښار ته لاړل. (۱۳) يوآب چې د هغۀ مور ضروياه وه او د داؤد نور آفسران
د هغوئ سره د ډنډ سره مِلاو شول، چرته چې هغوئ ټول کښېناستل، يوه ډله د ډنډ په يو طرف او بله ډله د ډنډ په بل طرف
ناسته وه. (۱۴) ابنير يوآب ته ووئيل، "راځئ چې د دواړو طرفونو نه يو څو زلمی واخلو چې دوئ په خپلو کښې زمونږ په وړاندې
لاس په لاس جنګ وکړی." يوآب ورته ووئيل، "بلکل ټيک ده." (۱۵) نو دولسو سړو چې کومو د اشبوست او د بنيامين د قبيلې
نمائندګی کوله، د داؤد دولسو سړو سره لاس په لاس جنګ وکړو. (۱۶) هر يو سړی خپل مخالف د سر وېښتو نه ونيولو او په
خپل مخالف سړی کښې يې تُوره دننه کړه، نو داسې څلېرېشت واړه په يو ځائ وغورزېدل او مړۀ شول. نو په جبعون کښې هغه
ځائ د "د تُورو ميدان" په نوم يادېږی. (۱۷) بيا سخت جنګ شروع شو او ابنير او بنی اِسرائيلو د داؤد د سړو نه شکست
وخوړو. (۱۸) د ضروياه درې زامن هلته ؤو، يوآب، ابيشے او عساهيل. عساهيل د ځنګلی هوسی په شان تېزه منډه وهلے شوه،
(۱۹) هغه په ابنير پسې روان شو او سيدها يې په هغۀ پسې منډې وهلې. (۲۰) ابنير چې په شا وکتل نو وې وئيل، "عساهيله، دا تۀ
يې؟" هغۀ جواب ورکړو، "آو، دا زۀ يم." (۲۱) ابنير ورته ووئيل، "ما پسې مۀ راځه. په يو بل فوجی پسې منډه کړه او چې د هغۀ
سره څۀ وی هغه ترې نه واخله." خو عساهيل وريسې روان وو. (۲۲) ابنير يو ځل بيا هغۀ ته ووئيل، "ما پسې مۀ راځه. تۀ ما دې
ته ولې مجبوروې چې ودې وژنم؟ زۀ به ستا ورور يوآب ته څنګه مخامخ کېږم؟" (۲۳) خو عساهيل نۀ منع کېدو، نو ابنير د خپلې
نېزې د بېخ سره هغه په خېټه داسې ووهلو چې نېزه د هغۀ نه شاته ووتله. عساهيل په زمکه وغورزېدو او په ټکی مړ شو او چې هر
څوک هغه ځائ ته راتلل چې چرته هغه پروت وو نو هلته ايسارېدل او ودرېدل. (۲۴) خو يوآب او ابيشے په ابنير پسې روان شول
او نمرپرېواتو په وخت هغوئ د امه غرۀ ته ورسېدل، کوم چې د جبعون صحرا په لاره د جياح نمرخاتۀ طرف ته دے. (۲۵) د
بنيامين د قبيلې خلق يو ځل بيا د ابنير نه راتاو شول او د يو غرۀ په سر باندې ودرېدل. (۲۶) ابنير يوآب راوغوښتو او ورته يې
ووئيل، "مونږ به د تل دپاره جنګ کوُو څۀ؟ تا ته پته نۀ لګی څۀ چې د دې اَنجام به ډېر خراب وی؟ مونږ ستاسو اِسرائيلی ورونړه
يُو. خو هغه وخت به کله وی چې تۀ خپلو سړو له حُکم ورکړې چې په مونږ پسې نۀ راځی؟" (۲۷) يوآب ورته ووئيل، "زۀ په

ژوندی خُدائ پاک قسم خورم، کۀ تا خبرې نۀ وے کړې نو زما سړی به تر سبا سحره پورې په تا پسې درتللے.“ ﴿۲۸﴾ بیا یوآب خپلو سړو ته بیګل د نښې په توګه وغږولو چې هغوئ نور په بنی اِسرائیلو پسې نۀ ځی، نو داسې جنګ بس شو. ﴿۲۹﴾ ابنیر او د هغۀ سړو په هغه ټوله شپه د اُردن په میدان کښې مزل وکړو، هغوئ د اُردن سیند نه پورې وتل او په ورپسې ټول سحر مزل کولو نه پس، هغوئ واپس محنایم ته ورسېدل. ﴿۳۰﴾ کله چې یوآب په هغوئ پسې نور نۀ تلو، هغۀ خپل ټول سړی راغونډ کړل او پته ورته ولګېده چې د عساهیل نه علاوه، نولس کسان غېب وُو. ﴿۳۱﴾ خو د داؤد سړو د بنیامین قبیلې د ابنیر درې سوه شپېتۀ سړی وژلی وُو. ﴿۳۲﴾ یوآب او د هغۀ سړو د عساهیل لاش واخستلو او په بیت‌لحم کښې د خپل خاندان په قبر کښې یې ښخ کړو. بیا هغوئ ټوله شپه مزل وکړو او سحر وختی حبرون ته واپس ورسېدل.

۳ ﴿۱﴾ کومو فوجیانو چې د ساؤل د خاندان ملګرتیا کوله او چا چې د داؤد ملګرتیا کوله د هغوئ په مینځ کښې تر ډېرې مودې پورې جنګ جاری وو. داؤد چې څومره زیات تکړه کېدو نو مخالفین یې دومره کمزوری کېدل.

د داؤد زامن

﴿۲﴾ په حبرون کښې د داؤد دا زامن پیدا شول: د هغۀ مشر زوئ امنون وو، چې د هغۀ مور د یزرعیل اخینوعم وه، ﴿۳﴾ د هغۀ دویم زوئ کِلیاب وو، د هغۀ مور ابی‌جیل د کرمل د نابال کونډه وه، دریم زوئ یې ابی‌سلوم وو، د هغۀ مور معکه د جسور بادشاه تلمی لور وه، ﴿۴﴾ څلورم ادونیاه وو چې د هغۀ مور حجیت وه، پینځم سفطیاه وو، چې د هغۀ مور ابیطال وه، ﴿۵﴾ شپږم زوئ یې اِترعام وو چې د هغۀ مور عِجلاه وه. د هغۀ دا ټول زامن په حبرون کښې پیدا شوی وُو.

د ابنیر د حضرت داؤد سره ملګرتیا کول

﴿۶﴾ کله چې د داؤد د فوجیانو او د هغه فوجیانو په مینځ کښې جنګ جاری وو کومو چې د ساؤل د خاندان ملګرتیا کوله، نو ابنیر د ساؤل ملګرو کښې نور هم زیات تکړه کېدو. ﴿۷﴾ یوه ورځ د ساؤل زوئ اشبوست په ابنیر اِلزام ولګولو چې تۀ د ساؤل د وینځې د آیه د لور رِصفخ سره څملې. ﴿۸﴾ په دې باندې ابنیر سخت غصه شو. هغۀ ووئیل، ”ستا خیال دا دے څۀ چې زۀ به د ساؤل سره بې‌وفائی وکړم؟ ستا خیال دا دے چې زۀ د یهوداه سپے یم؟ زۀ د شروع نه ستا د پلار ساؤل، د هغۀ ورونو او د هغۀ د دوستانو وفادار یم او ما تۀ د داؤد د شکست نه بچ کړے یې، خو نن تۀ په ما کښې د یوې ښځې په حقله غلطی لټوې. ﴿۹﴾-﴿۱۰﴾ مالِک خُدائ د داؤد سره لوظ وکړو چې هغه به د ساؤل او د هغۀ د اولاد نه بادشاهی واخلی او داؤد به د بنی اِسرائیلو او د یهوداه دواړو قبیلو بادشاه جوړ کړی، هغه به د مُلک د یو سر نه تر بل سر پورې بادشاه وی. نو مالِک خُدائ دې ما ووهی کۀ ما دا خبره رښتیا نۀ کړه.“ ﴿۱۱﴾ اشبوست د ابنیر نه سخت یرېدو او یوه خبره یې هم نۀ شوه کولے. ﴿۱۲﴾ ابنیر داؤد له پېغام وړُونکی ورولېږل، چې هغه په هغه وخت کښې په حبرون کښې وو، چې داسې ورته ووائی، ”په دې مُلک به څوک بادشاهی کوی؟ زما سره یو تړون وکړه او زۀ به ستا مدد وکړم چې ټول بنی اِسرائیلیان په بادشاه جوړېدو کښې ستا ملګرتیا وکړی.“ ﴿۱۳﴾ داؤد ورته وفرمائیل، ”ټیک ده. زۀ به تا سره په یو شرط باندې تړون وکړم. کله چې تۀ ما سره مِلاوېدو له راځې نو تۀ به ما له خامخا د ساؤل لور میکل راولې.“ ﴿۱۴﴾ او داؤد اشبوست له هم پېغام وړُونکی ولېږل چې ورته ووائی، ”ما له خپله ښځه میکل واپس راکړه. ما د هغې د وېدو دپاره سل فلستیان وژلی دی.“ ﴿۱۵﴾ نو اشبوست هغه د خپل خاوند د لیس زوئ فلطی‌ایل نه بوتله. ﴿۱۶﴾ فلطی‌ایل په هغې پسې د بحوریم ښار پورې روان وو او ژړل یې. خو چې کله ورته ابنیر ووئیل چې، ”واپس کور ته لاړ شه،“ نو هغه لاړو. ﴿۱۷﴾ ابنیر د بنی اِسرائیلو مشرانو له لاړو او ورته یې ووئیل، ”د ډېر وخت نه تاسو غوښتل چې داؤد ستاسو بادشاه شی. ﴿۱۸﴾ نو اوس تاسو سره دا موقع شته. یاد ساتئ چې مالِک خُدائ فرمائیلی دی، زۀ به د خپل خِدمت کوونکی داؤد نه کار واخلم چې زما خلق بنی اِسرائیلیان د فلستیانو نه او د هغوئ د ټولو دشمنانو نه بچ کړی.“ ﴿۱۹﴾ ابنیر د بنیامین قبیلې خلقو ته هم ووئیل او بیا حبرون ته لاړو چې داؤد ته ووائی چې د بنیامین قبیله او بنی اِسرائیل داسې کولو ته راضی شوی دی. ﴿۲۰﴾ کله چې ابنیر په حبرون کښې داؤد له د شلو سړو سره راغلو، نو داؤد هغوئ له یوه مېلمستیا وکړه. ﴿۲۱﴾ ابنیر داؤد ته ووئیل، ”ما پرېږده چې

اوس زهٔ لاړ شم او ټول بنی اِسرائيليان زما نيک يعني بادشاه له راغونډ کړم چې تا سره تړون وکړی. هغوئ به تا بادشاه ومنی، نو بيا به تا ته هغه څهٔ مِلاو شی چې تا څهٔ غوښتل او په ټول مُلک به بادشاهی کوې.“ نو داؤد ابنير ورخصت کړو او هغه په خير سره لاړو.

د ابنير مرګ

(۲۲) وروستو يوآب او د داؤد نور آفسران د يو حملې کولو نه راغلل او د ځان سره يې ښهٔ ډير مالِ غنيمت راوړو. ابنير د داؤد سره هلته په حبرون کښې نهٔ وو، ځکه چې داؤد هغه په خير سره لېږلے وو. (۲۳) کله چې يوآب او د هغهٔ سرې راورسېدل، نو هغه خبر شو چې ابنير داؤد بادشاه له راغلے وو او په خير سره لېږلے شوے وو. (۲۴) نو يوآب بادشاه له لاړو او هغهٔ ته يې ووئيل، ”دا تا څهٔ کړی دی؟ ابنير تا له راغلے وو، نو تا هغه داسې ولې پرېښودو؟ (۲۵) هغه دلته ستا دوکه کولو دپاره راغلے وو او چې دا پته ولګوی چې تهٔ څهٔ څهٔ کوې او چرته ځې. په حقيقت کښې تا ته دا پته ده.“ (۲۶) د داؤد د تلو نه پس، يوآب پېغام وړُونکی ولېږل چې ابنير راولی او هغوئ هغه د سيره د کوهی نه راوستلو، خو داؤد د دې نه بېخی خبر نهٔ وو. (۲۷) کله چې ابنير حبرون ته ورسېدو، نو يوآب هغه د دروازې سره يو طرف ته بوتلو، داسې معلومېده لکه چې يوآب د هغهٔ سره څهٔ پټه خبره کوی او هلته يې هغه په خېټه باندې ووهلو. نو داسې ابنير ووژلے شو ځکه چې هغهٔ د يوآب ورور عساهيل وژلے وو. (۲۸) کله چې داؤد دا خبر واورېدو، نو هغهٔ وفرمائيل، ”مالِک خُدائ ته زما او زما د خلقو پته ده چې د ابنير د ووژلو په وجه بېخی بې‌ګناه يُو. (۲۹) د دې سزا دې په يوآب او د هغهٔ په مکمل خاندان راشی. د هغهٔ د خاندان په هر نسل کښې دې داسې سړی وی چې د هغوئ د ذکر نه منی ځی يا جذامی وی يا ښځونک، يا په جنګ کښې مړهٔ شی يا د هغوئ سره د خوراک کمے وی.“ (۳۰) نو داسې يوآب او د هغهٔ ورور ابيشی د ابنير نه بدل واخستلو ځکه چې هغهٔ د جبعون په جنګ کښې عساهيل د هغوئ ورور وژلے وو.

د ابنير ښخېدل

(۳۱) بيا داؤد يوآب او د هغهٔ سړو له حُکم ورکړو چې خپلې جامې وشلوئ، د ټاټ جامې واغوندئ او په ابنير ماتم وکړئ. او د جنازې سره داؤد بادشاه په خپله د تابوت نه وروستو روان وو. (۳۲) ابنير په حبرون کښې ښخ شو او بادشاه په چغو چغو د قبر سره وژړل او ټولو خلقو هم وژړل. (۳۳) داؤد د ابنير دپاره دا د غم سندره ووئيله، ”ابنير دې د يو کم عقل په شان ولې مړ شی؟ (۳۴) ستا لاسونه نهٔ وُو تړلی، او ستا پښې نهٔ وې تړلې، تهٔ داسې مړ شو لکه چې چا مجرم وژلے وی.“ او خلقو د هغهٔ دپاره بيا وژړل. (۳۵) ټوله ورځ خلقو کوشش کولو چې په داؤد باندې څهٔ وخوری، خو هغهٔ پوخ لوظ وکړو، ”خُدائ پاک دې ما هلاک کړی چې د ورځې د ختمېدو نه مخکښې زهٔ څهٔ وخورم.“ (۳۶) نو خلقو ته پته ولګېده او خوشحاله شول. په حقيقت کښې بادشاه چې څهٔ هم کول نو خلق ترې نه خوشحالېدل. (۳۷) د داؤد او د بنی اِسرائيل ټولو خلقو ته دا پته ولګېده چې بادشاه د ابنير په وژلو کښې هيڅ برخه نهٔ ده اخستې. (۳۸) بادشاه خپلو درباريانو ته ووئيل، ”تاسو ته پته نهٔ لګی چې نن په بنی اِسرائيلو کښې يو لوئ مشر مړ شوے دے؟ (۳۹) اګر چې زهٔ بيا هم هغه بادشاه يم چې خُدائ پاک خوښ کړے يم، نن زهٔ خپل ځان کمزورے ګڼم او د ضرويا‌ه دا زامن قابو کولے نهٔ شم. مالِک خُدائ دې، دې مجرمانو له سزا ورکړی لکه چې څنګه دوئ د سزا حقدار دی.“

د اشبوست مرګ

۴ (۱) کله چې د ساؤل زوئ اشبوست دا واورېدل چې ابنير په حبرون کښې قتل شوے دے، نو هغهٔ خپله حوصله بائيله او ټول بنی اِسرائيليان وېرېدل. (۲) د اشبوست دوه آفسران وُو کوم چې د لښکرو مشران وُو، د هغوئ نومونه بعنه او ريکاب وُو، هغوئ د رِمون زامن وُو چې هغه د بنيامين د قبيلې د بيروت نه وو. بيروت د بنيامين حِصه ګڼلے شی. (۳) د دې اصلی اوسېدونکی جيتم ته تښتېدلی وُو چرته چې هغوئ تر نن ورځې پورې د مسافرو په شان اوسيږی. (۴) د ساؤل بل اولاد د يونتن زوئ مفيبوست په پښو شل وو، هغه د پينځو کالو وو چې ساؤل او يونتن قتل شو. کله چې د يزرعيل ښار نه د هغوئ د مرګ خبر راورسېدو، نو د هغهٔ داېنې هغه واخستلو او وتښتېده، خو هغه دومره په تېزئ کښې وه چې هغه يې وغورزولو او هغه شل

شو. ٥ ریکاب او بعنه د اشبوست کور ته روان شول او په سره غرمه کښې هلته ورسېدل، هغهٔ په دې وخت د غرمې آرام
کولو. ٦ کله چې هغه څوکیدارې ښځې غنم صفا کول نو هغه خوبَولې شوه او اوده شوه، نو ریکاب او بعنه پټ دننه لاړل. ٧
هغوئ سمدستی د اشبوست کوټې ته دننه لاړل، هلته هغه په خپل کټ کښې ملاست وو او هغوئ ووژلو. بیا هغوئ د هغهٔ سر
پرې کړو، د ځان سره یې یوړو او په هغه ټوله شپه یې د اُردن په وادئ کښې مزل وکړو. ٨ هغوئ د هغهٔ سر په حبرون کښې
داؤد بادشاه ته پېش کړو او ورته یې ووئیل، "ستا د دشمن د ساؤل زوئ اشبوست سر دا دے، چا چې ستا د وژلو کوشش
کړے وو. بادشاه سلامت، نن مالِک خُدائ تهٔ پربېښے یې چې د ساؤل او د هغهٔ د اولاد نه بدل واخلې." ٩ داؤد هغوئ ته
وفرمائیل، "زهٔ په ژوندی مالِک خُدائ قسم خورم، چې هغهٔ زهٔ د ټولو خطرو نه بچ کړے یم. ١٠ کوم پیغام ورونکے چې په
صِقلاج کښې ما له راغلو او د ساؤل د مرګ نه یې خبر کړم د هغهٔ خیال دا وو چې ګنې هغهٔ یو زېرے راوړے دے خو هغه ما
ونیولو او ومې وژلو. هغهٔ له ما په زېری کښې داسې اِنعام ورکړو. ١١ تاسو بدعمله سړو د هغهٔ نه هم زیات بد عمل کړے دے
چې د هغهٔ په خپل کور کښې یو بېګناه سړے مو په اودو وژلے دے. اوس به زهٔ ستاسو نه د هغهٔ د وژلو بدله واخلم او زهٔ به
تاسو د زمکې د مخ نه لرې کړم." ١٢ نو داؤد حُکم وکړو او د هغهٔ فوجیانو ریکاب او بعنه ووژل او د هغوئ لاسونه او پښې یې
پرې کړې، هغوئ دا په حبرون کښې د تالاب سره نزدې راځوړند کړل. هغوئ د اشبوست سر واخستلو او هلته په حبرون کښې
یې د ابنیر په قبر کښې ښخ کړو.

د حضرت داؤد د بنی اِسرائیلو او د یهوداه بادشاه جوړېدل

٥ ١ بیا په حبرون کښې د بنی اِسرائیل ټولې قبیلې داؤد ته راغلې او هغهٔ ته یې ووئیل، "مونږ ستا خپله وینه یُو. ٢ په تېره
زمانه کښې، ترڅو چې ساؤل زمونږ بادشاه وو نو تا په جنګ کښې د بنی اِسرائیلو مشری کوله او مالِک خُدائ تا ته وفرمائیل
چې تهٔ به د هغهٔ د خلقو مشری کوې او د هغوئ بادشاه به یې." ٣ نو د بنی اِسرائیل ټول مشران په حبرون کښې داؤد بادشاه له
راغلل. داؤد د هغوئ سره لوظ وکړو، هغوئ د هغهٔ سر په تېلو غوړ کړو، نو هغه د بنی اِسرائیلو بادشاه شو. ٤ داؤد د دېرشو
کالو وو چې هغه بادشاه شو او هغهٔ څلوېښت کاله بادشاهی وکړه. ٥ هغهٔ په حبرون کښې په یهوداه باندې اووهٔ نیم کاله
بادشاهی وکړه او په یروشلم کښې یې په ټول اِسرائیل او یهوداه باندې درې دېرش کاله بادشاهی وکړه. ٦ هغه وخت راغلو چې
داؤد بادشاه او د هغهٔ سړی په یروشلم باندې حملې کولو دپاره روان شول. کوم یبوسیان چې هلته اوسېدل د هغوئ خیال دا وو
چې داؤد به ښار فتح نهٔ کړی، نو هغوئ هغهٔ ته ووئیل، "تهٔ به هیڅکله دننه نهٔ شې راتلے، ړاندهٔ او شل دې هم بهر ایسارولے
شی." ٧ خو داؤد د هغوئ د صیون قلعه قبضه کړه او دا "د داؤد ښار" په نوم مشهوره شوه. ٨ په هغه ورځ داؤد خپلو
سړو ته ووئیل، "دلته داسې څوک شته چې هغه د یبوسیانو سره زما هومره نفرت لری؟ دومره زیات چې هغوئ ووژنی؟ نو د
اوبو په سورنګ کښې لاړ شئ او په هغه غریبو، شلو او ړندو باندې حمله وکړئ." نو داسې دا یو متل جوړ شو، "شل او ړاندهٔ د
مالِک خُدائ کور ته نهٔ شی ننوتلے." ٩ د هغه قلعې قبضه کولو نه پس، داؤد په دې کښې اوسېدو او "د داؤد ښار" نوم یې
پرې کېښودو. هغهٔ د دې نه ګېرچاپېره ښار جوړ کړو، د هغه ځائ نه یې شروع وکړه چرته چې د غرهٔ نمرخاتهٔ طرف ته زمکه په
خاورو باندې ډکه شوې وه. ١٠ هغه وخت په وخت نور هم تکړه کېدو، ځکه چې مالِک خُدائ ربُ الافواج د هغهٔ مل وو. ١١ د
صور بادشاه حیرام داؤد ته یو کاروباری ډله ولېږله، هغهٔ له یې د ترکاڼانو سره د نختر لرګی او د کاڼو کَلکاران ورکړل چې یو
محل جوړ کړی. ١٢ نو داؤد ته پته ولګېده چې مالِک خُدائ دے د بنی اِسرائیلو بادشاه مقرر کړے دے او د خپلو خلقو د
خاطره یې خپله بادشاهی بختوره کوله. ١٣ د حبرون نه یروشلم ته تلو نه پس، داؤد نورې وینځې او ښځې وکړې او نور زامن
او لوڼه یې پیدا شول. ١٤ د هغهٔ دا بچی په یروشلم کښې پیدا شوی ؤو یعنې، سموع، سوباب، ناتن، سلیمان، ١٥ اِبحار،
الیسوع، نفج، یفیع، ١٦ الیسمع، الیدع او الیفلط.

په فلستیانو باندې فتح موندل

١٧ کله چې فلستیان خبر شول چې داؤد د بنی اِسرائیلو بادشاه جوړ شوے دے، نو د هغوئ ټول لښکر روان شو چې داؤد

ونيسی. کله چې داؤد د دې نه خبر شو نو هغه لاندې د يَخو ديوالونو ځائ ته لاړو. ۱۸ فلستيان د رفائيم وادئ ته راروسېدل او
دا يې قبضه کړو. ۱۹ داؤد د مالِک خُدائ نه تپوس وکړو، ”زهٔ په فلستيانو حمله وکړم څهٔ؟ تهٔ به ما له فتح راکړې څهٔ؟“ مالِک
خُدائ ورته وفرمائيل، ”آو، حمله پرې وکړه، زهٔ به تا له فتح درکړم.“ ۲۰ نو داؤد بعل‌پراضيم ته لاړو او هلته يې فلستيانو له
شکست ورکړو. هغهٔ وفرمائيل، ”مالِک خُدائ زما د دشمنانو نه د سېلاب په شان ناڅاپه تېر شوے دے.“ نو د هغه ځائ نوم
بعل‌پراضيم شو. ۲۱ کله چې فلستيان وتښتېدل، نو هغوئ خپل بُتان شا ته پرېښودل او داؤد او د هغهٔ سړو دا يوړل. ۲۲
فلستيان واپس د رفائيم وادئ ته لاړل او دا يې بيا قبضه کړو. ۲۳ داؤد يو ځل بيا د مالِک خُدائ سره مشوره وکړه او هغهٔ ورته
وفرمائيل، ”په هغوئ د دې ځائ نه حمله مهٔ کوه، خو د بل طرف نه وربانديې راتاو شه او حمله پرې وکړه، چرته چې د تُوت ونې
دی. ۲۴ کله چې تهٔ د تُوت د ونو په سرونو د تګ آواز واورې، نو بيا حمله وکړه، زهٔ به ستاسو نه مخکښې روان يم د دې دپاره
چې د فلستيانو لښکر له شکست ورکړم.“ ۲۵ داؤد هم هغه شان وکړل چې څنګه مالِک خُدائ حُکم کړے وو او فلستيان يې د
جبعې نه تر جزر پورې قتل کړل.

د لوظ صندوق يروشلم ته راوړل

۶ ۱ داؤد يو ځل بيا د بنی اِسرائيلو ښهٔ فوجيان راغونډ کړل چې ټول دېرش زره سړی وُو، ۲ او هغوئ يې په يهوداه کښې
بعله ته بوتلل، چې د هغه ځائ نه د خُدائ پاک د لوظ صندوق راوړی چې دا صندوق د ربُ الافواج په نوم يادېږی، چې هغه د
وزرو والا مخلوق په مينځ کښې اوسېږی. ۳ هغوئ دا په غرهٔ باندې د ابيناداب د کور نه واخستو او په يوه نوې ګاډۍ باندې يې
کېښودو. د ابيناداب زامنو عُزه او اخيو ګاډۍ روانه کړې وه، ۴ اخيو ورسره مخکښې روان وو. ۵ داؤد او ټول بنی
اِسرائيليان ګډېدل او د خپل ټول طاقت سره د مالِک خُدائ د درناوی دپاره يې حمدوثناء وئيله. هغوئ بينجو، رباب، تمبل،
چمټې او د ساز لوښی غږول. ۶ کله چې هغوئ د نکون درمند ته راغلل، نو غوَيی په غورزېدو شو او عُزه ورورړاندې شو او د
لوظ صندوق يې قابو کړو. ۷ مالِک خُدائ، خُدائ پاک سمدستی عُزه ته په قهر شو او وې وژلو ځکه چې هغهٔ په بې‌ادبئ سره
د لوظ صندوق له لاس وروړے وو. عُزه د لوظ صندوق په خوا کښې مړ شو، ۸ نو تر ننه پورې د هغه ځائ نوم فارص‌عُزه
دے. داؤد سخت خفه وو ځکه چې مالِک خُدائ په غصه کښې عُزه له سزا ورکړې وه. ۹ داؤد د مالِک خُدائ نه وېرېدو او
وې فرمائيل، ”زهٔ اوس د لوظ صندوق ځان سره واپس څنګه يوسم؟“ ۱۰ نو هغهٔ دا فېصله وکړه چې هغه به دا د ځان سره
يروشلم ته نهٔ وړی، نو هغه د لارې نه واوړېدو او صندوق يې د عوبيد ادوم کور ته يوړو، چې هغه د جات د ښار وو. ۱۱ هغه
درې مياشتې هلته پروت وو او مالِک خُدائ عوبيد ادوم او د هغهٔ خاندان له برکت ورکړو. ۱۲ داؤد بادشاه خبر شو چې مالِک
خُدائ د لوظ صندوق په وجه د عوبيد ادوم خاندان او د هغهٔ هر څهٔ له برکت ورکړے دے، نو هغهٔ د عوبيد ادوم د کور نه د
لوظ صندوق واخستلو چې د يو لوئ جشن سره يې يروشلم ته يوسی. ۱۳ کومو سړو چې د لوظ صندوق وړلو هغه يو شپږ
قدمه تلی وُو، داؤد هغوئ ودرول او په دې دوران کښې هغهٔ مالِک خُدائ ته د يو غوَيی او د يو څورب سخی قربانی پېش کړه.
۱۴ داؤد صِرف د لټې يو پېش بند اغوستے وو او د خپل ټول طاقت سره د مالِک خُدائ د درناوی دپاره ګډېدو. ۱۵ نو هغهٔ او
ټولو بنی اِسرائيلو د چغو او د بيګل د آوازونو سره د لوظ صندوق يروشلم ته يوړو. ۱۶ کله چې د لوظ صندوق ښار ته راروان
وو، نو د ساؤل لور ميکل د کړکۍ نه بهر وکتل او وې ليدل چې داؤد بادشاه د مالِک خُدائ په وړاندې ګډېږی او ټوپونه وهی، نو
هغې ته هغه سپک ښکاره شو. ۱۷ هغوئ د مالِک خُدائ صندوق راوړو او په خېمه کښې يې په خپل ځائ باندې کېښودو چې
داؤد ورله جوړ کړے وو. بيا هغهٔ مالِک خُدائ ته سوزېدونکې نذرانې او د سلامتئ نذرانې پېش کړې. ۱۸ کله چې هغهٔ قربانئ
پېش کول ختم کړل نو هغهٔ د ربُ الافواج په نوم باندې خلقو له برکت ورکړو ۱۹ او په ټولو باندې يې خوراک تقسيم کړو. هغهٔ د
بنی اِسرائيلو هر يو سړی او ښځې له يوه يوه غټه ډوډۍ، څهٔ کجورې او څهٔ کشمش ورکړل. بيا هر يو کس کور ته لاړو. ۲۰ کله
چې داؤد خپل کور ته لاړو چې خپل خاندان له مبارکی ورکړی، نو ميکل مِلاوېدو دپاره ورله راووتله. هغې ووئيل، ”د بنی
اِسرائيلو بادشاه خو نن د ځان ښهٔ درناوے کړے دے. هغهٔ د خپلو درباريانو د وينځو په مخکښې د ليونی په شان خپل ځان
بې‌پردې کړے دے.“ ۲۱ داؤد ورته وفرمائيل، ”زهٔ د مالِک خُدائ په مخکښې ګډېږم، چې هغهٔ ستا د پلار او د هغهٔ د خاندان په
ځائ زهٔ خوښ کړم او د خپلو بنی اِسرائيلو مشر يې جوړ کړم. نو ځکه زهٔ به د مالِک خُدائ د درناوی دپاره ګډېږم، ۲۲ او زهٔ

به خپل ځان نور هم سپکوم. ستا خيال به دا وى چې زهٔ هيڅ هم نهٔ يم، خو د دې وينځو په خيال کښې به زهٔ درونډ يم.“ ۲۳ نو د
ساؤل د لور ميکل، تر مرګه پورې بچى نهٔ ؤو.

د حضرت داؤد دپاره د ناتن پيغام

۷ ۱ داؤد بادشاه په سکون سره خپل محل کښې اوسېدو او مالِک خُدائ هغه د خپلو ټولو دشمنانو نه بېغمه کړے وو. ۲
يو ورځ داؤد بادشاه ناتن پيغمبر ته وفرمائيل، ”زهٔ دلته په يو داسې کور کښې اوسېږم چې د دِيار د ونې نه جوړ دے، خو د
خُدائ پاک د لوظ صندوق په يوه خېمه کښې پروت دے.“ ۳ ناتن ورته وفرمائيل، ”چې څهٔ دې په زړهٔ کښې وى نو هم هغه
شان وکړه، ځکه چې مالِک خُدائ ستا مل دے.“ ۴ خو په هغه شپه د مالِک خُدائ کلام په ناتن نازل شو، ۵ ”لاړ شه او
زما خِدمت کوونکى داؤد ته ووايه چې زهٔ داسې وايم چې ته هغه څوک نهٔ يې چې زما دپاره د اوسېدو دپاره کور جوړ کړې. ۶
د هغه وخت نه واخله چې ما بنى اِسرائيل د مِصر نه راوويستل تر اوسه پورې زهٔ کله هم په يو کور کښې نهٔ يم اوسېدلے، ما د
هغوئ سره سفر کولو او په يوه خېمه کښې اوسېدم. ۷ د بنى اِسرائيلو سره په ټول سفر کښې ما د هغوئ مشرانو کښې يو ته
هم نهٔ دى وئيلى چې زما دپاره تاسو د دِيار کور ولې نهٔ دے جوړ کړے. ۸ نو زما خِدمت کوونکى داؤد ته ووايه چې زهٔ ربُ
الافواج هغهٔ ته وايم چې ما تهٔ په پټو کښې د ګډو شپونتوب نه بوتلې او د خپلو خلقو بنى اِسرائيلو بادشاه مې جوړ کړې. ۹ تهٔ
چې چرته هم تلې نو زهٔ ستا مل وم او چې تهٔ مخ په وړاندې تلې نو ما ستا ټولو دشمنانو له شکست ورکولو. زهٔ به ستا نوم د دُنيا
د لويو مشرانو په شان مشهور کړم. ۱۰-۱۱ ما د خپلو خلقو بنى اِسرائيلو دپاره يو ځائ خوښ کړے دے او ما هغوئ هلته آباد
کړى دى، چې هلته به نور هغوئ بغير د څهٔ تکليف نه ژوند تېروى. د کوم وخت نه چې هغوئ دې مُلک ته ننوتلى دى، نو خراب
خلق په هغوئ باندې حملې کوى، خو داسې به بيا نهٔ کېږى. زهٔ تا سره وعده کوم چې تا به د خپلو ټولو دشمنانو نه بچ کوم او تا
له به اولاد درکړم. ۱۲ کله چې تهٔ مړ شې او د خپل پلار نيکهٔ په اديره کښې ښخ شې، نو زهٔ به ستا يو زوئ بادشاه جوړ کړم او
د هغهٔ بادشاهى به قائمه کړم. ۱۳ نو هغه به زما د نوم دپاره کور جوړ کړى او د هغهٔ بادشاهى به د همېشه دپاره قائمه کړم. ۱۴
زهٔ به د هغهٔ د پلار په شان يم او هغه به زما د زوئ په شان وى. کله چې هغه غلطى وکړى نو زهٔ به هغهٔ له د يو انسانى پلار په
شان په چُوکه سزا ورکوم. ۱۵ خو زهٔ به د هغهٔ نه خپله نهٔ ختمېدونکې مينه نهٔ لرې کوم لکه څنګه چې ما د ساؤل نه لرې کړه،
هغه مې د دې دپاره اخوا کړو چې تهٔ بادشاه شې. ۱۶ تهٔ به همېشه اولاد لرې او زهٔ به ستا بادشاهى تل دپاره قائمه ساتم. ستا
بادشاهت به هيڅکله نه ختمېږى.“ ۱۷ ناتن داؤد ته هغه ټولې خبرې وکړې چې خُدائ پاک په هغهٔ نازلې کړې وې.

د حضرت داؤد د شکرانې دُعا

۱۸ بيا داؤد د مالِک خُدائ د حضور خېمې ته دننه لاړو، کښېناستو او دُعا يې وکړه، ”مالِکه خُدايه، خُدايه پاکه، زهٔ او زما
خاندان د دې لائق نهٔ يُو، څهٔ چې تا زمونږ دپاره کړى دى. ۱۹ مالِکه خُدايه پاکه، او بيا تا د نور څهٔ کولو وعده هم کړې ده.
مالِکه خُدايه پاکه، تهٔ اکثر د خلقو سره هم دغه شان کوې؟ ۲۰ زهٔ نور تا ته څهٔ ووايم. تهٔ ما خپل خِدمت کوونکے پېژنې. ۲۱ د
خپلې وعدې د خاطره او د خپلې مرضى په مطابق، تا دا لوئ کار کړے دے او دا دې خپل خِدمت کوونکى ته ښودلے دے.
۲۲ مالِکه خُدايه پاکه، تهٔ څومره لوئ يې، ستا په شان بل هيڅ څوک هم نشته، مونږ ته همېشه دا پته ده چې صِرف تهٔ خُدائ
پاک يې. ۲۳ د زمکې په مخ باندې د بنى اِسرائيلو په شان بل يو قوم هم نشته، چې هغوئ تا د غلامۍ نه خلاص کړل د دې دپاره
چې هغوئ ستا خپل خلق شى. تا چې د هغوئ دپاره کوم لوئ او عجيبه کارونه کړى دى د هغې په وجه ستا نوم په دُنيا کښې
مشهور او خور شوے دے. چې ستا خلق مخ په وړاندې تلل نو تا نور قومونه او د هغوئ معبودان لرې کړل، هغه خلق کوم چې
تا د مِصر نه آزاد کړل د دې دپاره چې ستا خپل خلق شى. ۲۴ تا بنى اِسرائيليان همېشه دپاره خپل خلق جوړ کړى دى او
مالِکه خُدايه، تهٔ د هغوئ خُدائ پاک شوې. ۲۵ نو مالِکه خُدايه پاکه، تهٔ خپله وعده پوره کوه، کومه وعده چې تا زما او زما د
اولاد په حقله کړې ده او چې تا څهٔ فرمائيلى دى هم هغه وکړه. ۲۶ ستا نوم به لوئ وى او خلق به همېشه وائى چې، ربُ
الافواج د بنى اِسرائيلو خُدائ پاک دے. او ستا د خِدمت کوونکى داؤد بادشاهت به د همېشه دپاره قائم وى. ۲۷ ربُ الافواجه،

د بنی اِسرائیلو خُدایه پاکه، زهٔ دا جرأت کوم چې زهٔ ستا نه دا سوال وکړم، ځکه چې تا دا هر څهٔ په ما، په خپل خِدمت کوونکی نازل کړی دی او تا ما ته فرمائیلی دی چې تهٔ به زما د اولاد نه بادشاهان جوړوې. ﴿۲۸﴾ نو مالِکه خُدایه، هم تهٔ خُدائ پاک یې، ستا کلام رښتونے دے او تا زما سره دا زبردسته وعده کړې ده. ﴿۲۹﴾ زهٔ تا ته سوال کوم چې تهٔ زما اولاد له برکت ورکړه نو چې هغوئ ستا د رحم نه خوند واخلی. مالِکه خُدایه پاکه، تا دا وعده کړې ده او ستا برکت به تل دپاره زما د اولاد په سر وی.“

د حضرت داؤد بادشاه جنګونه

۸ ﴿۱﴾ څهٔ وخت وروستو داؤد بادشاه فلستیانو له شکست ورکړو. نو بنی اِسرائیلیان د هغوئ د قبضې نه خلاص شول. ﴿۲﴾ بیا هغهٔ موآبیانو له شکست ورکړو. هغهٔ قېدیان په قطار کښې په زمکه څملول او قبیلې یې جوړې کړې. د هرو درېو ډلو نه به یې دوه قتلولې او یوه به یې ژوندئ پرېښودله. نو موآبیان د هغهٔ د اختیار لاندې راغلل او هغهٔ له یې محصُول ورکولو. ﴿۳﴾ بیا داؤد د شام د مُلک د ضوباه بادشاه له شکست ورکړو، چې د هغهٔ نوم هددعزر وو او دې د رِحوب زوئ وو، دا په هغه وخت کښې وشول چې کله هددعزر د پاسنی فرات سره علاقې بیا نیولو له روان وو. ﴿۴﴾ داؤد د هغهٔ اوولس سوه په آسونو سوارهٔ سړی او شل زره عام فوجیان ونیول. هغهٔ د سلو جنګی ګاډو دپاره ښهٔ ډېر آسونه وساتل او باقی نور ټول یې ګوډ کړل. ﴿۵﴾ کله چې د دمشق شامیانو د هددعزر بادشاه مدد دپاره یو لښکر ولېږلو، نو داؤد په هغوئ باندې حمله وکړه او دوویشت زره سړی یې ترې نه ووژل. ﴿۶﴾ بیا هغهٔ په هغه علاقه کښې فوجی کېمپونه ولګول او هغوئ د هغهٔ د اختیار لاندې راغلل او محصُول یې ورکولو. مالِک خُدائ په هر ځائ کښې داؤد له فتح ورکوله. ﴿۷﴾ داؤد د هددعزر د آفسرانو د سرو زرو ډالونه قبضه کړل او دا یې یروشلم ته راوړل. ﴿۸﴾ هغهٔ د بطاه او بیروتی ښارونو نه په لوئ مِقدار کښې زېړ هم یوړل چې په دې ښارونو باندې هددعزر حکومت کولو. ﴿۹﴾ د حمات بادشاه توعی خبر شو چې داؤد د هددعزر ټول لښکر له شکست ورکړے دے. ﴿۱۰﴾ نو هغهٔ خپل زوئ یورام بادشاه داؤد له ولېږلو او په هددعزر باندې د فتحې مبارکی یې ورکړه، چې د هغهٔ خِلاف توعی څو ځلې جنګ کړے وو. یورام داؤد له تُحفې یوړې چې د سرو زرو، سپینو زرو او زېړو نه جوړې وې. ﴿۱۱﴾ داؤد بادشاه دا تُحفې وقف کړې چې په عبادت کښې به استعمالیږی، په دې کښې هغه سرهٔ او سپین زر هم شامل ؤو چې د هغه قومونو نه یې اخستی ؤو چې کوم یې فتح کړی ؤو، ﴿۱۲﴾ د ادوم، موآب، عمون، فلستیه او عمالیق قومونو نه، هم داسې د هغه مالِ غنیمت حِصه هم چې هغهٔ د هددعزر نه اخستے وو. ﴿۱۳﴾ کله چې داؤد د مالګې په وادئ کښې اتلس زره ادومیانو وژلو نه پس راوګرځېدو نو هغه نور هم مشهور شو. ﴿۱۴﴾ هغهٔ په ټول ادوم کښې فوجی کېمپونه ولګول او د هغه ځائ خلق د هغهٔ د اختیار لاندې راغلل. مالِک خُدائ داؤد له په هر ځائ کښې فتح ورکوله. ﴿۱۵﴾ داؤد په ټولو بنی اِسرائیلو باندې حکومت کولو او هغهٔ دا خبره یقینی کړه چې د هغهٔ د ټولو خلقو سره همېشه د عدل او اِنصاف سلوک کیږی. ﴿۱۶﴾ یوآب د لښکر مشر وو چې د هغهٔ مور ضرویاه وه، د اخیلود زوئ یهوسفط منشی وو، ﴿۱۷﴾ د اخیطوب زوئ صدوق او د ابیاتار زوئ اخیمُلک اِمامان ؤو، شرایاه د عدالت منشی وو، ﴿۱۸﴾ د یهویدع زوئ بنایاه د داؤد د محافظانو مشر وو او د داؤد زامن اِمامان ؤو.

حضرت داؤد او مفیبوست

۹ ﴿۱﴾ یوه ورځ داؤد تپوس وکړو، ”د ساؤل د خاندان څوک پاتې دی؟ کهٔ څوک وی نو د یونتن د خاطره به زهٔ پرې مهربان شم.“ ﴿۲﴾ د ساؤل د خاندان یو نوکر راوغوښتے شو چې نوم یې ضیبا وو. بادشاه ترې نه تپوس وکړو، ”تهٔ ضیبا یې څهٔ؟“ هغهٔ جواب ورکړو، ”ستا خِدمت کوونکے حاضر یم.“ ﴿۳﴾ بادشاه ترې نه تپوس وکړو، ”د ساؤل په خاندان کښې داسې څوک پاتې دے څهٔ چې هغهٔ ته وفاداری او مِهربانی وښایم، لکه څنګه چې ما د خُدائ پاک سره وعده کړې ده؟“ ضیبا جواب ورکړو، ”د یونتن یو زوئ تر اوسه پورې شته او هغه په دواړو پښو ګوډ دے.“ ﴿۴﴾ بادشاه تپوس وکړو، ”هغه چرته دے؟“ ضیبا ورته ووئیل، ”هغه په لودبار کښې د عمی‌ایل زوئ مکیر په کور کښې دے.“ ﴿۵﴾ نو داؤد بادشاه هغه راوغوښتو. ﴿۶﴾ کله چې د ساؤل نمسے او د یونتن زوئ مفیبوست راورسېدو، هغه داؤد ته د عزت نه ټیټ شو. داؤد وفرمائیل، ”مفیبوسته.“ او هغهٔ ورته ووئیل،

"ستا خِدمتګار حاضر يم." ⑦ داؤد جواب ورکړو، "يربږه مه، ستا د پلار په وجه زۀ په تا مِهربانه يم. زۀ به تا له هغه ټوله زمکه واپس درکړم کومه چې ستا د نيکۀ ساؤل وه او تا ته به زما په دسترخوان باندې همېشه هرکلے وئيلے شى." ⑧ مفيبوست يو ځل بيا ټيټ شو او وې وئيل، "صاحِبه، زما نه خو يو مړ سپے هم ښۀ دے، تۀ زما سره ولې دومره ښۀ يې؟" ⑨ بيا بادشاه د ساؤل نوکر ضيبا راوغوښتو او ورته يې وفرمائيل، "زۀ ستا د نيک نمسى، مفيبوست له هغه هر څۀ ورکوم چې هغه د ساؤل او د هغۀ د خاندان ؤو. ⑩ تۀ، ستا زامن او ستا نوکران به د ساؤل د خاندان زمکه کَرى او فصل به يې راوړى چې هغوئ ته خوراک ملاويږى. خو مفيبوست به همېشه زما په دسترخوان باندې مېلمه وى." د ضيبا پينځلس زامن او شل نوکران ؤو. ⑪ ضيبا ورته ووئيل، "بادشاه سلامت، زۀ به هر هغه څۀ کوم چې تۀ يې حُکم کوې." مفيبوست د بادشاه په دسترخوان باندې د بادشاه د زوئ په شان خوراک کولو. ⑫ د مفيبوست يو زلمے زوئ وو چې نوم يې ميکا وو. د ضيبا د خاندان مکمل کسان د مفيبوست نوکران شول. ⑬ نو مفيبوست چې په دواړو پښو شل وو هغه په يروشلم کښې اوسېدو، هغۀ به همېشه د بادشاه په دسترخوان خوراک کولو.

د حضرت داؤد عمونيانو او شاميانو له شکست ورکول

١٠ ① څۀ موده وروستو د عمون بادشاه ناحس مړ شو او د هغۀ زوئ حنون بادشاه شو. ② داؤد بادشاه وفرمائيل، "زۀ به په حنون هغسې مِهربانه شم، لکه چې د هغۀ پلار ناحس په ما مِهربانه وو." نو داؤد پېغام وړُونکى ورولېږل چې هغۀ له تسلى ورکړى. کله چې هغوئ عمون ته ورسېدل، ③ د عمونيانو مشرانو بادشاه ته ووئيل، "ستا خيال دا دے څۀ چې داؤد ستا د پلار درناوے کوى چې هغۀ دا کسان د همدردئ دپاره درلېږلى دى؟ بلکل نه، هغۀ دا د جاسوسئ دپاره رالېږلى دى چې ښار ولټوى او په مونږ باندې فتح حاصله کړى." ④ حنون د داؤد پېغام وړُونکى ونيول او يو طرف ته ږيرې يې ورله وخرئيلې، جامې يې ورله وشلولې چې د نوم نه لاندې برېنډ شى او هغوئ يې واپس ولېږل. ⑤ هغوئ چې کورونو ته راواپس شول نو ډېر زيات شرمېدل. کله چې داؤد خبر شو چې څۀ شوى ؤو، نو هغۀ خبر ورولېږلو چې هغوئ دې تر هغې پورې په يريحو کښې ايسار شى چې ږيرې يې بيا راوخېژى. ⑥ کله چې عمونيانو ته پته ولګېده چې داؤد يې دشمن شوے دے، نو هغوئ د بيترِحوب او ضوباه نه شل زره شامى فوجيان په پېسو راوستل، د معکه د بادشاه ورسره زر سړى او د طوب ورسره دولس زره سړى ؤو. ⑦ داؤد د دې نه خبر شو او يوآب يې د ټول لښکر سره د هغوئ خِلاف ولېږلو. ⑧ عمونيان روان شول او د ربه په دروازه کښې يې د جنګ دپاره صفونه جوړ کړل، کوم چې د هغوئ مرکزى ښار وو، خو هغه نورو يعنې شاميانو او د طوب او معکه سړو په مېدان کښې د جنګ تيارے وکړو. ⑨ يوآب چې وليدل چې د دشمن لښکر به د مخکښې او شا طرف نه حمله کوى، نو هغۀ ښۀ ښۀ بنى اِسرائيلى فوجيان خوښ کړل او شاميانو ته مخامخ يې په صفونو کښې ودرول. ⑩ هغۀ پاتې لښکر د خپل ورور ابيشى د مشرئ لاندې ودرولو، چا چې هغوئ عمونيانو ته مخامخ په صفونو کښې ودرول. ⑪ يوآب هغۀ ته ووئيل، "کۀ تا ته پته ولګى چې شاميان ما له شکست راکوى، نو زما مدد له راشه او کۀ عمونيان تا له شکست درکوى، نو زۀ به ستا مدد له درشم. ⑫ تکړه شه او حوصله مضبوطه کړه. راځئ چې د خپلو خلقو او د خُدائ پاک د ښارونو دپاره سخت جنګ وکړُو. او مالِک خُدائ به هغه څۀ کوى چې د هغۀ په نظر کښې صحيح وى." ⑬ يوآب او د هغۀ سړى د حملې دپاره رامخکښې شول او شاميان وتښتېدل. ⑭ کله چې عمونيانو وليدل چې شاميان تښتى، نو هغوئ د ابيشى نه وتښتېدل او ښار ته راواپس شول. بيا يوآب د عمونيانو نه راواپس شو او يروشلم ته لاړو. ⑮ شاميانو ته پته ولګېده چې هغوئ د بنى اِسرائيلو نه شکست خوړلے دے، نو هغوئ خپل ټول لښکر راغونډ کړو. ⑯ هددعزر بادشاه شاميان راوغوښتل چې هغوئ د فرات سيند نمرخاتۀ طرف ته ؤو او هغوئ حلام ته د سوباب د مشرئ لاندې راغلل. سوباب د ضوباه د هددعزر بادشاه د لښکر مشر وو. ⑰ کله چې داؤد د دې نه خبر شو، نو هغۀ د بنى اِسرائيلو ټول فوجيان راغونډ کړل، د اُردن سيند نه پورې وتل او حلام ته روان شول، هلته شاميانو هغۀ ته مخامخ د جنګ دپاره صفونه جوړ کړى ؤو او جنګ شروع شو. ⑱ بنى اِسرائيلو شاميانو له بيا شکست ورکړو. داؤد او د هغۀ سړو اووۀ سوه د جنګى ګاډو والا او خلوېښت زره فوجيان ووژل او هغوئ د دشمن مشر سوباب زخمى کړو، چې بيا د جنګ په مېدان کښې مړ شو. ⑲ چې د هددعزر اختيار لاندې بادشاهانو ته پته ولګېده چې هغوئ د بنى اِسرائيلو نه شکست خوړلے

دے، نو هغوئ ورسره صُلح وکړه او د هغوئ ماتحت شول. او شاميان د عمونيانو سره د نورې ملګرتيا کولو نه يرېدل.

حضرت داؤد او بتسبع

١١ (١) په سپرلی کښې د کال په کوم وخت چې بادشاهان اکثر جنګ له ځی، داؤد يوآب د هغهٔ آفسران او د بنی اِسرائيلو
لښکر ولېږلو، هغوئ عمونيانو له شکست ورکړو او د ربه ښار يې محاصره کړو. خو داؤد په خپله په يروشلم کښې ايسار شو.
(٢) يوه ورځ په ماښامی کښې داؤد د کټ نه پاڅېدو او د محل چت ته وختو. کله چې هغه هلته ګرځېدلو نو هغهٔ يوه ښځه وليده
چې لامبل يې. هغه ډېره ښائسته وه. (٣) نو هغهٔ يو پېغام وړونکے ولېږلو چې معلومه کړی چې هغه څوک وه، نو هغهٔ ته ووئيلے
شول چې هغه بتسبع وه، هغه د الیعام لور او د حِتی اورِياه ښځه وه. (٤) داؤد پېغام وړُونکی ورولېږل چې هغه راولی، هغه
ورله راغله او داؤد ورسره څملاستو. هغه د مياشتنۍ بيمارۍ نه ايله صفا شوې وه. بيا هغه واپس کور ته لاړه. (٥) وروستو هغې
ته پته ولګېده چې هغه اُميدواره ده او داؤد له يې پېغام ولېږلو چې خبر شی چې زهٔ اُميدواره يم. (٦) بيا داؤد يوآب له دا پېغام
ولېږلو، ”اورِياه حِتے ما له راولېږه.“ يوآب هغه داؤد له ولېږلو. (٧) کله چې اورِياه راورسېدو، داؤد ترې نه تپوس وکړو چې،
”يوآب او لښکر څنګه دے او جنګ څنګه روان دے؟“ (٨) بيا هغهٔ اورِياه ته ووئيل، ”کور ته لاړ شه او لږ آرام وکړه.“ اورِياه
لاړو او داؤد د هغهٔ کور ته يوه تُحفه ولېږله. (٩) خو اورِياه کور ته لا نهٔ ړو، هغه د بادشاه د څوکيدارانو سره د محل د دروازې
سره څملاستو. (١٠) کله چې داؤد خبر شو چې اورِياه کور ته نهٔ دے تلے، نو هغهٔ ترې نه تپوس وکړو، ”تهٔ د ډېر وخت
غېرحاضرۍ نه اوس راواپس شوے يې، تهٔ کور ته ولې لا نهٔ ړې؟“ (١١) اورِياه ورته ووئيل، ”د بنی اِسرائيلو او د يهوداه سړی په
جنګ کښې دی او د لوظ صندوق د هغوئ سره دے، زما مشر يوآب او د هغهٔ آفسرانو په مېدان کښې خېمې لګولې دی. زهٔ
څنګه کور ته لاړ شم، يا څنګه خوراک څښاک وکړم او د خپلې ښځې سره څملم؟ زهٔ ستا په سر قسم خورم چې زهٔ به داسې
کار هيڅکله ونهٔ کړم.“ (١٢) نو داؤد وفرمائيل، ”نو دا پاتې ورځ دلته ايسار شه او سبا به زهٔ تا واپس ولېږم.“ نو اورِياه په هغه او
په ورپسې ورځ په يروشلم کښې ايسار شو. (١٣) داؤد هغه د ماښام روټۍ له راوغوښتو او نشه يې کړو. خو اورِياه په هغه شپه بيا
کور ته لا نهٔ ړو، او د محل د څوکيدارانو په کوټه کښې په کټ کښې څملاستو. (١٤) په ورپسې سحر داؤد يوآب ته يو خط وليکلو
او اورِياه په لاس يې ورولېږلو. (١٥) هغهٔ وليکل، ”اورِياه په وړومبی صف کښې ودروه، چرته چې جنګ ډېر سخت دے، هغه
يواځې پرېږده چې ووژلے شی.“ (١٦) کله چې يوآب ښار محاصره کولو، نو هغهٔ اورِياه يو داسې ځائ ته ولېږلو چې هغهٔ ته پته
وه چې هلته دشمن تکړه دے. (١٧) د دشمن لښکر د ښار نه راووتلو او د يوآب د لښکر سره يې جنګ وکړو، د داؤد يو څو
آفسران ووژلے شول او اورِياه هم ووژلے شو. (١٨) بيا يوآب داؤد له د جنګ په حقله خبر ورولېږلو، (١٩) او هغهٔ پېغام وړُونکی
ته داسې وفرمائيل، ”کله چې تهٔ بادشاه ته د جنګ په حقله هر څهٔ ووائې، (٢٠) نو کېدے شی چې هغه غصه شی او تپوس درنه
وکړی چې تاسو د هغوئ سره جنګ دپاره ښار ته دومره نزدې ولې تلی وئ؟ تاسو ته پته نهٔ وه څهٔ چې هغوئ به مو د دېوالونو نه
په غشو ولی؟ (٢١) تاسو ته ياد نهٔ دی څهٔ چې د جدعون زوئ ابیمَلِک څنګه وژلے شوے وو؟ په تيبض کښې داسې شوی وُو
چې يوې ښځې د دېوال نه د ژرندې کاڼے راوغورزولو او هغه يې ووژلو. نو بيا تاسو ولې دومره دېوال ته نزدې شوی وئ؟ کهٔ
بادشاه ستاسو نه دا تپوس وکړو نو هغهٔ ته ووايئ چې ستاسو آفسر اورِياه حِتے هم وژلے شوے دے.“ (٢٢) نو پېغام وړونکے
داؤد له لاړو او هغه هر څهٔ يې ورته ووئيل چې څهٔ يوآب د وئيلو حُکم کړے وو. (٢٣) هغهٔ ووئيل، ”زمونږ دشمنان زمونږ نه تکړه
وُو او د ښار نه راووتل چې په مېدان کښې مونږ سره جنګ وکړی، خو مونږ هغوئ د ښار دروازې ته واپس وشړل. (٢٤) بيا
هغوئ د دېوال نه په مونږ باندې غشی راوويشتل او بادشاه سلامت، ستا يو څو آفسران ووژلے شول، ستا آفسر اورِياه حِتے هم
ووژلے شو.“ (٢٥) داؤد پېغام وړُونکی ته وفرمائيل، ”د يوآب حوصله افزائی وکړه او ورته ووايه چې خفه نهٔ شی، ځکه چې تا ته
دا پته نهٔ لګی چې څوک به په جنګ کښې مری. هغهٔ ته ووايه چې په ښار باندې يوه مضبوطه حمله وکړی او قبضه يې کړی.“
(٢٦) کله چې بتسبع خبر شوه چې د هغې خاوند وژلے شوے دے، نو هغې ورپسې ماتم وکړو. (٢٧) کله چې د ماتم وخت تېر
شو، داؤد هغه راوغوښتله چې محل ته راشی، نو هغه يې ښځه شوه او يو زوئ يې ترې نه پېدا شو. خو چې داؤد کوم عمل کړے
وو په هغې باندې مالِک خُدائ نارضا وو.

د ناتن پيغام او د حضرت داؤد پښيمانه کېدل

۱۲ (۱) مالِک خُدائ ناتن پيغمبر داؤد له ولېږلو. ناتن هغۀ له ورَغلو او دا مثال يې ورته بيان کړو، "دوه سړی وُو چې په يو
ښار کښې اوسېدل، يو مالداره او بل غريب وو. (۲) مالداره سره ډېر ښاروی او ګډې وې، (۳) خو د غريب سره صِرف يوه
ګډورې وه، کومه چې هغۀ اخستې وه. هغۀ د دې خيال ساتلو او هغه د هغۀ په کور کښې د هغۀ د ماشومانو سره لويه شوه. هغې
له به يې د خپل خوراک نه خوراک ورکولو او په خپل جام کښې به يې څښلو ته پرېښوده او په خپله غېږه کښې به يې نيوله.
ګډورې د هغۀ دپاره د لور په شان وه. (۴) يوه ورځ يو مسافر د هغه مالداره سړي کور ته راغلو. مالداره سړی نۀ غوښتل چې
هغه خپل يو څناور حلال کړی چې د هغۀ دپاره روټۍ تياره کړی، هغۀ د غريب سړي ګډورې واخستله او د خپل مېلمه دپاره يې
روټۍ تياره کړه." (۵) داؤد هغه مالداره سړی ته سخت غصه شو او ورته يې ووئيل، "زۀ په ژوندی مالِک خُدائ قسم کوم چې
کوم سړي دا کړی وی نو هغه د مرګ لائق دے. (۶) ځکه چې هغۀ داسې بې‌رحمه کار کړے دے، هغه به خامخا د دې په څلور
چنده تاوان ورکوی." (۷) ناتن داؤد ته وفرمائيل، "تۀ هغه سړے يې. مالِک خُدائ د بنی اِسرائيلو خُدائ پاک فرمائی، ما تۀ د بنی
اِسرائيلو بادشاه جوړ کړې او د ساؤل نه مې بچ کړې. (۸) ما تا له د هغۀ بادشاهی او د هغۀ ښځې درکړې دی، ما تۀ په بنی
اِسرائيلو او په يهوداه باندې بادشاه جوړ کړې. خو کۀ دا کمه وے نو ما به تا له د دې نه علاوه نور هم درکړے وے. (۹) نو تا د
مالِک خُدائ حُکم ته سپک ولې کتلی دی؟ تا دا بد عمل ولې کړے دے؟ تا اورياه حِتے په جنګ کښې وژلے دے، تا عمونيان
پرېښودل چې هغه ووژنی او بيا تا د هغۀ ښځه بوتله. (۱۰) نو ستا اولاد به هميشه په جنګ جګړو کښې آخته وی ځکه چې تا زما
سپکاوے کړے دے چې د اورياه ښځه دې بوتله. (۱۱) مالِک خُدائ تا ته فرمائی چې زۀ به ستا د خپل خاندان نه څوک د دې
سبب وګرځوم چې په تا مصيبت راولی. تۀ به خپلو سترګو ګورې چې زۀ به ستا نه ښځې بوځم او بل سړی له به يې ورکوم، او
هغه به په رڼا ورځ ورسره څملی. (۱۲) تا په پټه ګناه کړې ده، خو زۀ به په رڼا ورځ داسې وکړم چې ټول بنی اِسرائيليان يې
وګوری." (۱۳) داؤد وفرمائيل، "ما د مالِک خُدائ خِلاف ګناه کړې ده." ناتن ورته وفرمائيل، "خو مالِک خُدائ تۀ معاف کړے
يې، تۀ به نۀ مرې. (۱۴) خو د دې عمل په وجه تا د مالِک خُدائ لوئ سپکاوے کړے دے، نو په دې وجه به ستا ماشوم مړ
شی." (۱۵) بيا ناتن کور ته لاړو.

د حضرت داؤد د زوئ مړ کېدل

د اورياه د ښځې نه چې د داؤد کوم ماشوم پيدا شوے وو مالِک خُدائ هغه سخت بيمار کړو. (۱۶) داؤد خُدائ پاک ته د دې
دپاره سوال وکړو چې ماشوم ښۀ شی. هغۀ روژه ونيوله او هره شپه به د هغۀ کوټې ته تلو او ټوله شپه به يې په زمکه تېروله. (۱۷)
د هغۀ د دربار آفسران به ورتلل او د هغۀ د پاڅېدو کوشش به يې کولو، خو هغۀ به اِنکار کولو او د هغوئ سره يې هيڅ هم نۀ
خوړل. (۱۸) يوه هفته وروستو هغه ماشوم مړ شو او د داؤد آفسران يرېدل چې د دې نه يې خبر کړے وے. هغوئ ووئيل، "کوم
وخت چې ماشوم ژوندے وو، نو مونږ به چې د داؤد سره خبرې کولې نو هغۀ به جواب نۀ راکولو. نو هغۀ ته مونږ څنګه ووايو
چې د هغۀ ماشوم مړ دے؟ کېدے شی چې هغه خپل ځان ته څۀ نقصان ورسوی." (۱۹) کله چې داؤد هغوئ وليدل چې هغوئ د
يو بل سره پټې خبرې کولې، نو هغۀ ته پته ولګېده چې ماشوم مړ دے. نو هغۀ ورنه تپوس وکړو، "ماشوم مړ دے څۀ؟" نو هغوئ
جواب ورکړو، "آو، مړ دے." (۲۰) داؤد د زمکې نه پاڅېدو، وې لامبل، تېل يې ولګول او جامې يې بدلې کړې. بيا هغه لاړو او د
مالِک خُدائ په کور کښې يې عبادت وکړو. کله چې هغه محل ته راواپس شو، هغۀ روټۍ راوغوښته. هغوئ روټۍ ورته کېښوده
او هغۀ وخوړه. (۲۱) نو خپلو آفسرانو داؤد ته ووئيل، "مونږ په دې پوهه نۀ شُو، کله چې ماشوم ژوندے وو، نو تا به په هغۀ پسې
ژړل او خوراک به دې نۀ کولو، خو چې څنګه هغه ماشوم مړ شو، نو تۀ پاڅېدې او خوراک دې شروع کړو." (۲۲) داؤد جواب
ورکړو، "آو، کوم وخت چې هغه ژوندے وو نو ما روژه نيولې وه او ژړل مې. زما خيال دا وو چې کېدے شی چې مالِک خُدائ
به په ما رحم وکړی او ماشوم به نۀ وژنی. (۲۳) خو اوس هغه مړ دے، نو زۀ ولې روژه ونيسم؟ زۀ ماشوم بيا ژوندے کولے شم
څۀ؟ يوه ورځ به زۀ هم هلته ځم چرته چې هغه دے، خو هغه هيڅکله ما له واپس نۀ شی راتلے."

د حضرت سليمان پيدا کېدل

۲۴ بيا داؤد خپلې ښځې بتسبع له تسلی ورکړه. د هغې سره څملاستو او د هغې نه يې يو زوئ پيدا شو. داؤد په هغهٔ سليمان نوم کېښودو. مالِک خُدائ د ماشوم سره مينه کوله. ۲۵ او هغهٔ ناتن پېغمبر له حُکم ورکړو چې په ماشوم يديدياه نوم کېږدی، ځکه چې مالِک خُدائ د هغهٔ سره مينه کوله.

د حضرت داؤد ربه قبضه کول

۲۶ په دې دوران کښې د يوآب جنګ د ربه خِلاف جاری وو، چې د عمون شاهی ښار وو او قبضه کېدو ته نزدې وو. ۲۷ هغهٔ داؤد ته پېغام ورُونکی ولېږل چې ورته ووائی، "ما په ربه حمله کړې ده او د دې د اوبو مرکز مې قبضه کړے دے. ۲۸ اوس خپل پاتې لښکر راغونډ کړه، په ښار حمله وکړه او د خپل ځان دپاره يې ونيسه. زهٔ دا نهٔ غواړم چې د دې قبضه کول زما په نوم ياديږی." ۲۹ نو داؤد خپل لښکر راغونډ کړو، ربه ته لاړو، حمله يې پرې وکړه او فتح يې کړو. ۳۰ داؤد د هغوئ د بُت مولک د سر نه د سرو زرو تاج واخستو چې تقريباً پينځهٔ دېرش کلو وو او يو قيمتی کاڼے هم په کښې وو او دا يې په خپل تاج کښې ولګولو. هغهٔ د ښار نه ډېر مالِ غنيمت هم يوړو. ۳۱ او د دې ځائ د خلقو نه يې په ارو، د اوسپنې په رمبو او د اوسپنې په تبرُونو کار اخستو او دې ته يې مجبور کړل چې خَښتې جوړوی. هغهٔ د عمون د نورو ټولو ښارونو په خلقو هم دغه شان کار کولو. بيا هغه او د هغهٔ سرِی يروشلم ته راواپس شول.

امنون او تامار

۱۳ ۱ د داؤد د زوئ ابی‌سلوم يوه ښائسته ناوادهٔ شوې خور وه چې نوم يې تامار وو. د داؤد يو بل زوئ امنون په هغې باندې مئين شو. ۲ هغهٔ ورسره دومره مينه کوله چې هغې پسې بيمار شو، هغې د سرو سره تعلق نهٔ ساتلو او د هغهٔ خيال نهٔ راتلو چې دا پېغله به د هغهٔ شی. ۳ خو د هغهٔ يو چالاک دوست وو چې نوم يې يوندب وو. دا سړے د داؤد د ورور د سِمعه زوئ وو. ۴ يوندب امنون ته ووئيل، "تهٔ د بادشاه زوئ يې، خو ورځ په ورځ تهٔ نور هم زيات پرېشانه ښکارې، دا څهٔ وجه ده؟" هغهٔ ورته په جواب کښې ووئيل، "زهٔ د خپل ناسکه ورور ابی‌سلوم په خور تامار باندې مئين يم." ۵ يوندب ورته ووئيل، "د ځان نه بيمار جوړ کړه او په کټ کښې څمله. کله چې ستا پلار مِلاوېدو له درشی نو هغهٔ ته ووايه چې مِهربانی وکړه زما خور تامار ته ووايه چې راشی او ما له څهٔ خوراک راکړی. زهٔ غواړم چې هغه دلته زما په مخکښې زما دپاره خوراک تيار کړی او بيا يې ما له په خپل لاس راکړی." ۶ نو امنون بهانه وکړه چې زهٔ بيمار يم او په کټ کښې څملاستو. داؤد بادشاه مِلاوېدو له ورَغلو او امنون ورته ووئيل، "مِهربانی وکړه تامار پرېږده چې راشی او زما په مخکښې دلته يو څو روټۍ تيارې کړی او بيا يې ما له په خپل لاس راکړی." ۷ نو داؤد د تامار کور ته خبر ورولېږلو چې، "د امنون کور ته لاړه شه او د هغهٔ دپاره څهٔ خوراک تيار کړه." ۸ هغه هلته لاړه او هغه يې وليدو چې ملاست وو. هغې يو څو پېړې واخستلې، جوړې يې کړې او د هغهٔ په مخکښې يې هلته روټۍ پخې کړې. ۹ او د تبخی نه يې لرې کړې چې هغه يې وخوری، خو هغهٔ ونهٔ خوړې. هغهٔ ووئيل، "هر يو کس بهر کړه." نو هغوئ ټول لاړل. ۱۰ بيا هغهٔ ورته ووئيل، "روټۍ دلته ما له کټ له راوړه او ما له يې په خپل لاس راکړه." هغې روټۍ واخستلې او هغهٔ له ورغله. ۱۱ کله چې هغې روټۍ ورله راوړه نو هغهٔ راونيوله او ورته يې ووئيل، "راځه زما خورې، ما سره څمله." ۱۲ هغې ورته ووئيل، "نه زما وروره، داسې بې‌شرمه کار ته ما مهٔ مجبوروه، په کار نهٔ دی چې داسې بد عمل په بنی اِسرائيلو کښې وشی. ۱۳ زهٔ به بيا په خلقو کښې سر څنګه اوچتوم؟ او تهٔ به په بنی اِسرائيلو کښې ببخی بې‌عزته يې. زهٔ ستا مِنت کوم چې بادشاه ته ووايه او زما دا يقين دے چې هغه به مې تا له درکړی." ۱۴ خو د هغې خبره يې وانهٔ وريده، او ځکه چې هغه د هغې نه تکړه وو نو قابو يې کړه او په زور يې د هغې بې‌عزتی وکړه. ۱۵ بيا امنون د هغې نه ډېر زيات نفرت شروع کړو، هغهٔ د هغې سره د هغې نه هم زيات نفرت کولو چې څومره يې مخکښې مينه ورسره کوله. هغهٔ ورته ووئيل، "پاځه او ورکه شه." ۱۶ هغې ورته ووئيل، "نه، زهٔ نهٔ ځم، تهٔ چې ما داسې لېږې نو دا د هغې نه هم لوئ جرم دے، څهٔ چې تا اوس زما سره وکړل."

خو امنون د هغې خبرې ته غوږ نهٔ نيولو، (۱۷) هغهٔ خپل نوکر راوغوښتو او ورته يې ووئيل، "دا ښځه زما د نظره لرې کړه. دا بهر
وباسه او دروازه ورپسې بنده کړه." (۱۸) نوکر هغه بهر کړه او دروازه يې ورپسې بنده کړه. تامار د اوږدو لستُونو اوږده چُوغه
اغوستې وه، چې په هغه وخت کښې د يوې پېغلې شهزادګۍ دا عام لِباس وو. (۱۹) هغې په خپل سر ايرې واچولې، چُوغه يې
وشلوله او خپل مخ يې په لاسونو پټ کړو. په چغو چغو يې ژړل او روانه وه. (۲۰) کله چې خپل ورور ابىسلوم هغه وليده نو
تپوس يې ترې نه وکړو، "امنون تا سره داسې غلط کار کړے دے څهٔ؟ زما خورې، په دې باندې مهٔ خفه کېږه. هغه ستا ناسکه
ورور دے او د دې په حقله هيڅ ته هم مهٔ وايه." نو تامار د ابىسلوم په کور کښې يواځې او خفه اوسېده. (۲۱) کله چې داؤد
بادشاه خبر شو چې څهٔ شوى وُو، نو هغه سخت غصه شو. (۲۲) او ابىسلوم د امنون سره دومره نفرت کولو چې هغهٔ سره يې
نورې خبرې هم نهٔ کولې ځکه چې د هغهٔ د خور تامار سره امنون په زور زنا کړې وه.

د ابىسلوم بدل اخستل

(۲۳) دوه کاله وروستو ابىسلوم د اِفرائيم ښار سره نزدې په بعل حصور کښې خپلې ګډې کلولې او د بادشاه ټول زامن يې
راوغوښتل چې هلته راشى. (۲۴) هغه داؤد بادشاه له لاړو او ورته يې ووئيل، "بادشاه سلامت، زهٔ خپلې ګډې کلوم. تهٔ او ستا
آفسران به راشئ چې ما سره په دې کښې شريک شئ؟" (۲۵) بادشاه ورته وفرمائيل، "نه، زما زويه، کهٔ مونږ ټول ورشو نو دا به
ستا دپاره لوئ تکليف وى." ابىسلوم ورته بيا بيا وئيل او بادشاه د هغهٔ سره نهٔ تلو خو هغهٔ د ابىسلوم دپاره برکت وغوښتو. (۲۶)
خو ابىسلوم ورته ووئيل، "ښه، کم از کم زما ورور امنون خو به پرېږدې کنه چې ما سره لاړ شى." بادشاه ترې نه تپوس وکړو،
"هغه دې ولې لاړ شى؟" (۲۷) خو ابىسلوم بيا بيا ورته وئيل چې داؤد آخر هم امنون او خپل نور ټول زامن پرېښودل چې د
ابىسلوم سره لاړ شى. ابىسلوم يوه شاهى روټى تياره کړه. (۲۸) هغهٔ خپلو نوکرانو ته ووئيل، "ګورئ، کله چې امنون د ميو
څښلو په وجه په سُور کښې شى او چې زهٔ حُکم درکړم چې هغه ووژنئ نو يرېږئ مه. زهٔ به په خپله د دې ذمه وارى اخلم. تکړه
شئ او چې ونهٔ يرېږئ." (۲۹) نو نوکرانو د ابىسلوم په خبره عمل وکړو او امنون يې ووژلو. د داؤد باقى نور ټول زامن په خپلو
قچرو باندې سوارهٔ شول او وتښتېدل. (۳۰) څهٔ وخت چې هغوئ خپل کور ته راروان وُو، نو داؤد ته داسې ووئيلے شول،
"ابىسلوم ستا ټول زامن وژلى دى، يو هم پاتې نهٔ دے." (۳۱) بادشاه پاڅېدو، د غم نه يې خپلې جامې وشلولې او خپل ځان يې په
زمکه وغورزولو. کوم نوکران چې د هغهٔ سره هلته وُو نو هغوئ هم خپلې جامې وشلولې. (۳۲) خو د داؤد د ورور سِمعه زوئ
يوندب ووئيل، "بادشاه سلامت، دا خيال مهٔ کوه چې هغوئ ستا ټول زامن وژلى دى. صِرف امنون مړ دے. په کومه ورځ چې
امنون د تامار سره په زور زنا وکړه نو ابىسلوم د هغهٔ د وژلو فېصله کړې وه. (۳۳) نو په دې خبره يقين مهٔ کوه چې ستا ټول
زامن مړهٔ شوى دى، صِرف امنون وژلے شوے دے." (۳۴) په دې دوران کښې ابىسلوم تښتېدلے وو. نو بيا پهره دار ډېر خلق
وليدل چې د حورونايم په لاره د غرهٔ نه راکوزېدل. هغه بادشاه له لاړو او چې څهٔ يې ليدلى وُو د هغې نه يې خبر کړو. (۳۵) يوندب
داؤد ته ووئيل، "وګورئ، هغه دى ستا زامن راروان دى څنګه چې ما درته وئيلى وُو چې هغوئ به راشى." (۳۶) چې څنګه هغهٔ دا
خبره ختمه کړه، نو د داؤد زامن راننوتل، هغوئ په ژړا شروع وکړه او داؤد او د هغهٔ آفسرانو هم په چغو چغو وژړل. (۳۷-۳۸)
ابىسلوم وتښتېدو او د جسور بادشاه د عميهود زوئ تلمى له لاړو او هلته درې کاله پاتې شو. داؤد په خپل زوئ امنون پسې تر
ډېره وخته غمژن وو، (۳۹) خو کله چې داؤد د امنون د مرګ نه په آرام شو، نو د هغهٔ زړهٔ بيا دا غوښتل چې د ابىسلوم سره
مِلاو شى.

د ابىسلوم يروشلم ته راواپس کېدل

۱۴ (۱) يوآب ته پته ولګېده چې د داؤد بادشاه ابىسلوم ډېر زيات يادېږى، (۲) نو هغهٔ يوه هوښياره ښځه راوغوښتله چې په
تقوع کښې اوسېده. کله چې هغه راورسېده، نو هغهٔ ورته ووئيل، "داسې ښکاره کړه چې تهٔ په غم غمژنه يې، د غم جامې واغونده
او تېل مهٔ لګوه. داسې کار کوه لکه چې يوه ښځه د ډېر وخت نه په غم غمژنه وى. (۳) بيا بادشاه له لاړه شه او چې زهٔ درته څهٔ
وايم نو هغه ورته ووايه." نو يوآب ورته هغه څهٔ وښودل چې هغې له څهٔ وئيل په کار وُو. (۴) ښځه بادشاه له ورغله، د عزت نه

ورته په زمکه ټيټه شوه او ورته يې ووئيل، "بادشاه سلامت، زما مدد وکړه." ۵ هغهٔ ترې نه تپوس وکړو، "تا ته څهٔ تکليف دے؟" هغې ورته ووئيل، "بادشاه سلامت، زهٔ يوه غريبه کونډه يم، خاوند مې مړ دے. ۶ بادشاه سلامت، زما دوه زامن وُو او يوه ورځ په پټو کښې په خپلو کښې په جګړه شول، هلته هيڅ څوک هم نهٔ وُو چې هغوئ يې خلاص کړی وے، نو يو هغه بل ووژلو. ۷ او اوس بادشاه سلامت، زما ټول خپلوان زما خِلاف شوی دی او ما ته وائی چې زهٔ خپل زوئ هغوئ ته حواله کړم، نو چې هغوئ يې د خپل ورور په بدل ووژنی. کهٔ هغوئ داسې وکړی نو زهٔ به بې‌زويه پاتې شم. هغوئ به زما آخری اُميد هم ختم کړی او زما يو زوئ به هم نهٔ وی چې د هغې په وجه زما د خاوند نوم د زمکې په مخ باقی پاتې شی." ۸ بادشاه ورته وفرمائيل، "واپس کور ته لاړه شه، زهٔ به دا مسئله حل کړم." ۹ هغې ووئيل، "بادشاه سلامت، تهٔ چې څهٔ هم کوې، زهٔ او زما خاندان به د هغې اِلزام اخلو، تهٔ او ستا شاهی خاندان بې‌ګناه يئ." ۱۰ بادشاه ورته وفرمائيل، "کهٔ څوک تا له دهمکی درکړی نو ما له يې راوله او هغه به هيڅکله هم بيا تا له تکليف نهٔ درکوی." ۱۱ هغې ورته ووئيل، "بادشاه سلامت، مالِک خُدائ خپل خُدائ پاک ته سوال وکړه چې تهٔ به هيڅ څوک نهٔ پرېږدې چې زما د زوئ نه د مرګ بدل واخلی، زهٔ نهٔ غواړم چې نوره وينه توئ شی." نو داؤد ورته وئيل، "زهٔ د ژوندی مالِک خُدائ په نوم قسم کوم چې ستا د زوئ يو وېښتهٔ به هم نهٔ ضائع کيږی." ۱۲ هغې ورته ووئيل، "بادشاه سلامت، ما له اجازت راکړه چې يوه بله مسئله بيان کړم." هغهٔ ورته وفرمائيل، "ټيک ده ووايه." ۱۳ هغې ورته ووئيل، "تا د خُدائ پاک د خلقو سره دومره بد ولې کړی دی؟ تهٔ خپل زوئ له اجازت نهٔ ورکوې چې د جلاوطنۍ نه راواپس شی، اوس چې تا څهٔ ووئيل نو تا په خپله خپل ځان مجرم کړے دے. ۱۴ مونږ به ټول مرو، مونږ په زمکه د تويو شوو اوبو په شان يُو، چې هغه بيا نهٔ شی راغونډېدلے. خو خُدائ پاک د چا هلاکېدل نهٔ غواړی او هغه داسې منصوبې جوړوی چې يو شړلے کس واپس ځان ته راولی. ۱۵ اوس بادشاه سلامت، زما تا سره د خبرو کولو دپاره د راتلو وجه دا ده چې خلقو زهٔ ېرولم، نو ما د خپل ځان سره ووئيل چې زهٔ به دې اُميد تا سره خبره وکړم چې زهٔ څهٔ غواړم نو هغه به وکړې. ۱۶ زما خيال دا وو چې تهٔ به زما خبره واورې او د هغه کس نه به مې بچ کړې څوک چې زما او زما د زوئ د وژلو کوشش کوی او چې داسې مونږ د هغه مُلک نه لرې کړی چې خُدائ پاک خپلو خلقو له ورکړے دے. ۱۷ ما د خپل ځان سره ووئيل چې بادشاه سلامت، ستا خبرې دې ما له تسلی راکړی، ځکه چې بادشاه د خُدائ پاک د فرښتې په شان وی او ښهٔ د بد نه جدا کوی. مالِک خُدائ ستا خُدائ پاک دې مل شه." ۱۸ بادشاه جواب ورکړو، "زهٔ ستا نه يو تپوس کوم او تهٔ به ما ته رښتيا رښتيا وائې." هغې جواب ورکړو، "بادشاه سلامت، څهٔ چې وئيل غواړې نو هغه ووايه." ۱۹ هغهٔ ترې نه تپوس وکړو، "دا هر څهٔ په تا باندې يوآب وکړل څهٔ؟" هغې ورته ووئيل، "بادشاه سلامت، زهٔ تا ته قسم خورم چې بله لاره نشته چې جواب درنهٔ کړم. په حقيقت سره هغه ستا آفسر يوآب وو چې هغهٔ ما ته ووئيل چې څهٔ به کوم او څهٔ به وايم. ۲۰ خو هغهٔ دا د دې دپاره وکړل چې ستا اراده بدله شی. بادشاه سلامت، تهٔ د خُدائ پاک د فرښتې په شان هوښيار يې او چې څهٔ کيږی په هغې باندې پوهېږې." ۲۱ وروستو بادشاه يوآب ته وفرمائيل، "تهٔ چې څهٔ غواړې نو ما د هغې د کولو فېصله کړې ده. لاړ شه او هغه زلمے ابی‌سلوم ولټوه او واپس يې دلته راوله." ۲۲ يوآب د عزت نه د داؤد په مخکښې پړمخې پرېوتلو او وې وئيل، "بادشاه سلامت، مالِک خُدائ دې تا له برکت درکړی. اوس ما ته پته ولګېده چې تهٔ زما نه خوشحاله يې، ځکه چې تا زما عرض منلے دے." ۲۳ بيا يوآب پاڅېدو او جسور ته لاړو او ابی‌سلوم يې واپس يروشلم ته راوستو. ۲۴ خو بادشاه حُکم وکړو چې ابی‌سلوم دې په محل کښې نهٔ اوسيږی. بادشاه وفرمائيل، "زهٔ د هغهٔ ليدل نهٔ غواړم." نو ابی‌سلوم په خپل کور کښې اوسېدو او د بادشاه مخې له به نهٔ راتلو.

د ابی‌سلوم د حضرت داؤد سره روغه کول

۲۵ په بنی اِسرائيلو کښې په ښائست کښې د ابی‌سلوم په شان مشهور هيڅ څوک هم نهٔ وو، د سر نه تر پښو پورې په هغهٔ کښې هيڅ عيب هم نهٔ وو. ۲۶ د هغهٔ وېښتهٔ ګڼ وُو او هغهٔ به دا په کال کښې يو ځل واړهٔ کول، کله به چې دا اوږدهٔ او درانهٔ شول. دا د بادشاه د وزن د معيار په مطابق دوه کلو درانهٔ وُو. ۲۷ د ابی‌سلوم درې زامن او يوه يې لور تامار وه چې هغه ډېره ښائسته جينۍ وه. ۲۸ ابی‌سلوم په يروشلم کښې دوه کاله اوسېدو او د بادشاه په مخکښې نهٔ حاضرېدو. ۲۹ بيا هغهٔ يوآب راوغوښتو چې ورته ووائی چې د هغهٔ دپاره بادشاه له لاړ شی، خو يوآب به نهٔ راتلو. ابی‌سلوم هغه بيا راوغوښتو او يوآب بيا د راتلو نه اِنکار وکړو. ۳۰ نو ابی‌سلوم خپلو نوکرانو ته ووئيل، "ګورئ، د يوآب پټے زما سره نزدې دے او اوربشې په کښې شوې دی. لاړ شئ

او اور پرې ولګوئ." نو هغوئ لاړل او په پټی یې اور بل کړو. ۳۱ یوآب د ابی‌سلوم کور ته لاړو او ورته یې ووئیل، "ستا نوکرانو زما پټی باندې اور ولې بل کړے دے؟" ۳۲ ابی‌سلوم ورته ووئیل، "دا ځکه چې کله ما تهٔ راغوښتلې نو تهٔ به نهٔ راتلې. ما غوښتل چې بادشاه له لاړ شې او هغهٔ ته زما دپاره ووائې چې زهٔ د جسور نه دلته ولې راغلم؟ ښهٔ به دا وے چې زهٔ هلته ایسار وے." او ابی‌سلوم وئیل، "زهٔ غواړم چې تهٔ زما دپاره د بادشاه سره د مِلاویدو بندوبست وکړې او کهٔ زهٔ په غلطه یم، نو هغه دې ما ووژنی." ۳۳ نو یوآب داؤد بادشاه له لاړو او چې ابی‌سلوم څهٔ وئیلی وُو هغه یې ورته ووئیل. بادشاه ابی‌سلوم راوغوښتو، هغه ورله راغلو او د هغهٔ په مخکښې زمکې ته ټیټ شو. نو بادشاه ابی‌سلوم ښکل کړو.

د ابی‌سلوم د بغاوت منصوبه جوړول

۱۵ ۱ د هغې نه پس، ابی‌سلوم د ځان دپاره ګاډئ او آسونه تیار کړل او پنځوس محافظانو به د دې نه مخکښې منډې وهلې. ۲ هغه به وختی پاڅېدو او لا به ړو او د ښار د دروازې سره به په لاره کښې ودرېدو. کله به هم چې څوک د یوې لانجې سره هلته راغلو چې هغهٔ به غوښتل چې بادشاه لانجه هواره کړی، نو ابی‌سلوم به هغه راوغوښتو او تپوس به یې ترې نه وکړو چې هغه د کوم ځائ دے. نو هغه سړی به ورته ووئیل چې زهٔ د بنی اِسرائیلو د یوې قبیلې نه یم، ۳ نو ابی‌سلوم به ووئیل، "ګوره، ستا دعویٰ په حقه ده، خو د بادشاه یو داسې سړے نشته چې ستا مسئله واوری." ۴ او هغهٔ به دا هم وئیل، "دا به څومره ښهٔ وے چې زهٔ قاضی مقرر کړے شوے وے. کهٔ بیا د چا لانجه یا دعویٰ وے نو هغه به ما له راتلے او ما به اِنصاف ورکولے." ۵ کله چې هغه سړے ورله نزدې راغلو چې د ابی‌سلوم په وړاندې ټیټ شی، نو ابی‌سلوم به وروړسېدو، هغه به یې ونیولو او ښُکل به یې کړو. ۶ ابی‌سلوم داسې د هر یو بنی اِسرائیلی سره کول چې هغه به د اِنصاف دپاره بادشاه له ورتلو، نو داسې هغهٔ د بنی اِسرائیلو زړونه وګټل. ۷ څلور کاله پس ابی‌سلوم داؤد بادشاه ته ووئیل، "بادشاه سلامت، ما له اجازت راکړه چې زهٔ حبرون ته لاړ شم او چې زهٔ هغه لوظ پوره کړم چې ما د مالِک خُدائ سره کړے دے. ۸ کله چې زهٔ په شام کښې په جسور کښې اوسېدم، نو ما د مالِک خُدائ سره لوظ وکړو چې کهٔ هغه ما واپس یروشلم ته بوځی، نو زهٔ به په حبرون کښې د هغهٔ عبادت وکړم." ۹ بادشاه ورته وفرمائیل، "په خیر لاړ شه." نو ابی‌سلوم حبرون ته لاړو. ۱۰ خو هغهٔ په پټه باندې د بنی اِسرائیلو ټولو قبیلو ته پېغام وړُونکی ولېږل چې ورته ووائی، "کله چې تاسو د بیګل آواز واورئ نو په چغو ووایئ چې ابی‌سلوم په حبرون کښې بادشاه جوړ شوے دے." ۱۱ دوه سوه سړی د هغهٔ سره د ابی‌سلوم په دعوت باندې یروشلم ته تلی وُو، هغوئ ته د دې منصوبې په حقله هیڅ پته نهٔ وه او ټول په صفا زړهٔ تلی وُو. ۱۲ کله چې ابی‌سلوم نذرانې پېش کولې نو هغهٔ اخی‌تُفل جلونے هم راوغوښتو څوک چې د داؤد مشیر وو، چې د خپل ښار جلوه نه راشی. د بادشاه خِلاف منصوبه مضبوطه شوه او د ابی‌سلوم کسان زیاتېدل.

د حضرت داؤد د یروشلم نه تښتېدل

۱۳ یو پېغام وړونکے راغلو او داؤد ته یې ووئیل، "بنی اِسرائیلیان د ابی‌سلوم وفادار دی." ۱۴ نو داؤد خپلو ټولو آفسرانو ته وفرمائیل چې کوم د هغهٔ سره په یروشلم کښې وُو، "کهٔ مونږ د ابی‌سلوم نه تښتېدل غواړُو نو چې سمدستی وتښتُو. زر شئ. ګنې هغه به زر دلته راشی، مونږ له به شکست راکړی او په ښار کښې به هر یو کس ووژنی." ۱۵ هغوئ جواب ورکړو، "بادشاه سلامت، آو، تهٔ چې څهٔ وائې نو مونږ د هغې کولو ته تیار یُو." ۱۶ نو بادشاه د خپلې ټول خاندان او آفسرانو سره لاړو، خو هغه خپلې لس وینځې یې پرېښودلې چې د محل خیال ساتی. ۱۷ کله چې بادشاه او د هغهٔ ټول سړی د ښار نه تلل، نو هغوئ د لږ مزل نه پس په آخری کور کښې ایسار شول. ۱۸ د هغهٔ ټول آفسران ورسره ولاړ وُو چې په دې کښې شاهی فوجیان د هغهٔ په مخکښې تېر شول. هغه شپږ سوه فوجیان هم تېر شول چې د جات نه ورپسې راروان وُو، ۱۹ او بادشاه د هغوئ مشر اِتی ته وفرمائیل، "تهٔ مونږ سره ولې ځې؟ واپس شه او د نوی بادشاه سره ایسار شه. تهٔ مسافر یې، چې د خپل مُلک نه مهاجر شوے یې. ۲۰ تهٔ دلته ډېر لږ وخت اوسېدلے یې، نو زهٔ تا د ځان سره ولې وګرځوم؟ ما ته په خپله هم دا پته نهٔ لګی چې زهٔ چرته روان یم. واپس لاړ شه او خپل وطندار د ځان سره بوځه. او مالِک خُدائ دې تا ته خپله مِهربانی او وفاداری وښائی." ۲۱ خو اِتی

ورته ووئيل، "بادشاه سلامت، زۀ تا ته د مالِک خُدائ او ستا په سر قسم کوم چې تۀ چرته هم ځې نو زۀ به همېشه تا سره ځم،
کۀ په دې کښې د مرګ خطره هم وی." ﴿۲۲﴾ داؤد ورته وفرمائيل، "ټيک ده، راځئ چې ځُو." نو اِتے د خپلو ټولو سړو او بال بچ
سره لاړو. ﴿۲۳﴾ چې کله د داؤد ټول کسان لاړل نو خلقو په چغو چغو وژړل. بادشاه د قِدرون ولې نه واوړېدو، چې خپل سړی
ورپسې وُو او هغوئ په يو ځائ د صحرا طرف ته لاړل. ﴿۲۴﴾ صدوق اِمام هلته وو او ليويانو د هغۀ سره د لوظ صندوق روان
کړے وو. هغوئ دا کېښودو او بيا يې تر هغې پورې اوچت نۀ کړو چې ټول خلق د ښار نه تلی نۀ وُو. ابياتار اِمام هم هلته وو.
﴿۲۵﴾ بيا بادشاه صدوق ته وفرمائيل، "د لوظ صندوق واپس ښار ته يوسه. کۀ زۀ د مالِک خُدائ په نظر کښې ښۀ ښکارم، نو يوه
ورځ به مې هغه واپس دې صندوق او د هغه ځائ ليدو له راولی چرته چې دا پروت دے. ﴿۲۶﴾ خو کۀ هغه زما نه رضا نۀ وی نو
چې د هغۀ څۀ خوښه وی نو هغه شان دې راسره وکړی." ﴿۲۷﴾ نو هغۀ صدوق ته داسې وئيل، "ګوره، خپل زوئ اخيمعض او د
ابياتار زوئ يونتن د ځان سره کړه او په خير سره واپس ښار ته لاړ شئ. ﴿۲۸﴾ زۀ به په صحرا کښې د سيند د ګودر په غاړه
انتظار کوم تر دې پورې چې ستاسو نه خبر راورسيږی." ﴿۲۹﴾ نو صدوق او ابياتار د لوظ صندوق واپس يروشلم ته يوړو او هلته
ايسار شول. ﴿۳۰﴾ داؤد په ژړا ژړا د زيتُونو غرۀ ته وختلو، خپلی د هغۀ په پښو نۀ وې او د خفګان نه يې خپل سر پټ کړے وو.
چې په هغۀ پسې څوک راروان وُو نو هغوئ هم سرونه پټ کړی وُو او ژړل يې. ﴿۳۱﴾ کله چې داؤد خبر شو چې اخیتُفل په بغاوت
کښې د ابی‌سلوم سره ملګرے شوے دے نو هغۀ داسې دُعا وکړه، "مالِکه خُدايه، زۀ تا ته سوال کوم چې د اخیتُفل مشوره په
کم عقلتوب بدله کړه." ﴿۳۲﴾ کله چې داؤد د غرۀ سر ته ورسېدو، چرته چې د عبادت يو ځائ وو، نو خپل يو اعتباری ملګرے
حوسی، ارکے ورسره مِلاو شو، هغۀ خپلې جامې شلولې وې او په سر يې خاورې پرَتې وې. ﴿۳۳﴾ داؤد هغۀ ته وفرمائيل، "کۀ تۀ
ما سره ځې نو تۀ به زمونږ دپاره لانجه جوړه کړې، ﴿۳۴﴾ خو تۀ ما سره دا ښۀ کولے شې چې ښار ته واپس شې او ابی‌سلوم ته
ووائې چې تۀ به اوس په وفادارۍ سره د هغۀ خِدمت کوې لکه څنګه چې دې د هغۀ د پلار خِدمت کړے وو. او د اخیتُفل د
مشورې ډېر مخالفت کوه. ﴿۳۵﴾ صدوق او ابياتار اِمامان به هلته وی، چې تۀ د بادشاه په محل کښې څۀ هم اورې نو هغوئ ته
وايه. ﴿۳۶﴾ د هغوئ زامن اخيمعض او يونتن د هغوئ سره دی، هغوئ د هغه ټولو معلوماتو سره ما له راولېږه چې تا راجمع کړی
وی." ﴿۳۷﴾ نو د داؤد ملګرے حوسی د ابی‌سلوم د رارسېدو سره سم ښار ته راوګرځېدو.

حضرت داؤد او ضيبا

۱۶ ﴿۱﴾ کله چې داؤد د غرۀ د سر نه لږ مخکښې تلے وو، نو هغه ناڅاپه د مفيبوست د نوکر ضيبا سره مِلاو شو، د هغۀ سره
دوه خرونه وُو چې دوه سوو ډوډۍ، يو سل موټی کشمشو، سل موټی د اوړی مېوو او د ميو ډکه يوه مشکيزه پرې بار وُو. ﴿۲﴾
داؤد بادشاه ترې نه تپوس وکړو، "تۀ په دې ټولو څيزونو باندې څۀ کوې؟" ضيبا ورته ووئيل، "بادشاه سلامت، خرۀ ستا د
خاندان د سورلۍ دپاره دی، روټۍ او مېوې د دې سړو د خوراک دپاره دی او مے د دوئ د څښلو دپاره دی چې کله دوئ په
صحرا کښې ستړی وی." ﴿۳﴾ بادشاه ترې نه تپوس وکړو، "ستا د نيک ساؤل نمسے مفيبوست چرته دے؟" ضيبا ورته ووئيل،
"هغه په يروشلم کښې ايسار دے، ځکه چې د هغۀ خيال دا دے چې بنی اِسرائيليان به هغۀ له د هغۀ د نيکۀ ساؤل بادشاهی بيا
ورکړی." ﴿۴﴾ بادشاه ضيبا ته وفرمائيل، "د مفيبوست سره چې څۀ هم دی هغه ستا شول." ضيبا جواب ورکړو، "زۀ ستا په
وړاندې د عزت نه ټيټيږم، بادشاه سلامت، تۀ دې زما نه همېشه خوشحاله اوسې."

حضرت داؤد او سِمعی

﴿۵﴾ کله چې داؤد بادشاه بحوريم ته ورسېدو، نو د ساؤل يو خپلوان د جيرا زوئ سِمعی د مِلاوېدو دپاره ورله راووتلو، کله چې
هغه راروان وو نو کنځل يې کول. ﴿۶﴾ سِمعی داؤد او د هغۀ آفسران په کاڼو ووِيشتل، اګر چې د داؤد سره خپل سړی او فوجيان
هم څنګ په څنګ ولاړ وُو. ﴿۷﴾ سِمعی کنځلې کولې او وې ووئيل، "اوځه، اوځه. قاتِله، مجرمه. ﴿۸﴾ تا د ساؤل نه بادشاهی
واخستله او اوس مالِک خُدائ ستا نه بدله اخلی ځکه چې تا د ساؤل د خاندان ډېر کسان وژلی دی. مالِک خُدائ ستا زوئ
ابی‌سلوم له بادشاهی ورکړې ده، اے قاتِله، تۀ تباه يې." ﴿۹﴾ ابيشی ووئيل چې د هغۀ مور ضرورياه وه، "بادشاه سلامت، تا دا

مردار سپے ولې پرېښودو چې کنځلې درته وکړی؟ ما له اجازت راکړه چې زۀ ورشم او سر ترې نه پرې کړم.“ ﴿۱۰﴾ بادشاه
ابيشى او د هغۀ ورور يوآب ته وفرمائيل، ”دا ستا کار نۀ دے. کۀ هغه ما ته کنځل کوى او هغۀ ته مالِک خُدائ دا فرمائيلى وى،
نو څوک دا حق لرى چې تپوس ترې نه وکړى چې دا ولې کوې؟“ ﴿۱۱﴾ نو داؤد ابيشى او خپلو ټولو آفسرانو ته وفرمائيل، ”زما
خپل زوئ زما د وژلو کوشش کوى، تاسو په دې بنيامينى باندې ولې حېرانېږئ؟ مالِک خُدائ ورته فرمائيلى دى چې ما ته کنځلې
وکړى، نو هغه پرېږدئ چې هم داسې کوى. ﴿۱۲﴾ کېدے شى چې مالِک خُدائ زما مشکل ووينى او نن ما سره د دې کنځلو په
بدل کښې ښۀ وکړى.“ ﴿۱۳﴾ نو داؤد او د هغۀ سړى په لاره روان وُو. سِمعى هم په نزدې غر باندې روان وو، هغۀ کنځلې کولې او
په روانه کښې يې هغوئ په کاڼو ويشتل او خاورې يې پرې اچولې. ﴿۱۴﴾ کله چې بادشاه او د هغۀ ټول سړى اُردن ته ورسېدل نو
هغوئ سخت ستړى وُو او هلته هغوئ آرام وکړو.

ابىسلوم په يروشلم کښې

﴿۱۵﴾ ابىسلوم او د هغۀ سره ټول بنى اِسرائيليان يروشلم ته ننوتل او اخىتُفل د هغوئ سره وو. ﴿۱۶﴾ کله چې د داؤد اعتبارى
ملګرے حوسى د ابىسلوم سره مِلاو شو نو هغۀ چغه کړه، ”بادشاه سلامت، زندهباد. بادشاه سلامت، زندهباد.“ ﴿۱۷﴾ ابىسلوم
ترې نه تپوس وکړو، ”ستا د خپل دوست داؤد سره وفادارى چرته لاړه؟ تۀ د هغۀ سره ولې لا نۀ ړې؟“ ﴿۱۸﴾ حوسى ورته ووئيل،
”ما داسې ځنګه کړى وے؟ زۀ د هغه چا په طرف يم چې څوک د مالِک خُدائ، دې خلقو او ټولو بنى اِسرائيلو خوښ کړے وى.
زۀ به تا سره ايسار شم. ﴿۱۹﴾ د دې نه علاوه، زۀ چې د خپل نبک د زوئ خِدمت نۀ کوم نو د چا به کوم؟ څنګه چې ما ستا د پلار
خِدمت کړے دے، نو زۀ به ستا خِدمت هم کوم.“ ﴿۲۰﴾ بيا ابىسلوم اخىتُفل ته وروګرځېدو او ورته يې ووئيل، ”تۀ مونږ له خپله
مشوره راکړه چې مونږ څۀ وکړُو؟“ ﴿۲۱﴾ اخىتُفل ورته ووئيل، ”لاړ شه او د خپل پلار د وينځو سره څمله کومې يې چې د ځان نه
وروستو پرېښودلې دى چې د محل خيال ساتى. نو بيا به په بنى اِسرائيلو کښې هر چا ته پته ولګى چې تا په څرګنده د خپل پلار
بېعزتى کړې ده نو داسې ستا ملګرى به نور هم تکړه شى.“ ﴿۲۲﴾ نو هغوئ د محل په چت باندې د ابىسلوم دپاره يوه خېمه
ولګوله او د ټولو خلقو په مخکښې ابىسلوم ورننوتلو او د خپل پلار د وينځو سره څملاستو. ﴿۲۳﴾ په هغه ورځو کښې به چې
اخىتُفل کومه مشوره ورکوله نو هغه به داسې منلے شوه لکه چې دا بلکل د خُدائ پاک خبره وى، داؤد او ابىسلوم دواړو به
منله.

د حوسى ابىسلوم بېلارې کول

۱۷ ﴿۱﴾ د هغې ډېر وخت نۀ وو شوے چې اخىتُفل ابىسلوم ته ووئيل، ”ما پرېږده چې دولس زره سړى خوښ کړم او نن
شپه زۀ په داؤد پسې روان شم. ﴿۲﴾ کله چې هغه ستړے او بېحوصلې وى نو زۀ به په هغۀ حمله وکړم. هغه به وېرېږى او د هغۀ
ټول سړى به وتښتى. او زۀ به صِرف بادشاه ووژنم ﴿۳﴾ او بيا به د هغۀ ټول سړى تا له داسې واپس راولم، لکه چې ناوې خپل
خاوند له راځى. تاسو غواړئ چې دا يو کس ووژنئ نو باقى نورو خلقو ته به څۀ نه شى.“ ﴿۴﴾ دا خبره ابىسلوم او ټولو بنى
اِسرائيلى مشرانو ته ښۀ معلومه شوه. ﴿۵﴾ ابىسلوم ووئيل، ”اوس حوسى راوغواړه او چې هغه څۀ وائى نو هغۀ ته به غوږ
ونيسو.“ ﴿۶﴾ کله چې حوسى راورسېدو نو ابىسلوم ورته ووئيل، ”دا هغه مشوره ده چې اخىتُفل مونږ له راکړې ده، مونږ له پرې
عمل کول په کار دى او کۀ نه؟ کۀ تۀ وائې چې نۀ نو بيا تۀ مونږ ته ووايه چې څۀ وکړُو.“ ﴿۷﴾ حوسى ورته ووئيل، ”دې ځل چې
اخىتُفل کومه مشوره درکړې ده هغه ښۀ نۀ ده. ﴿۸﴾ تا ته پته ده چې ستا پلار او د هغۀ سړى تکړه جنګ کوونکى دى او هغوئ
داسې غصه دى لکه چې د يو مېلو نه بچى تښتولے شوى وى. ستا پلار يو تجربهکار فوجى دے او د شپې د خپلو سړو سره نۀ
ايسارېږى. ﴿۹﴾ کېدے شى چې اوس هم هغه په يو غار کښې يا په بل ځائ کښې پټ وى. چې څنګه داؤد ستا په سړو باندې
حمله وکړى او چې هر څوک هم د دې نه خبر شى نو وائى به چې ستا ډېر فوجيان وژلى شوى دى. ﴿۱۰﴾ بيا به د ټولو نه تکړه
سړے هم يرېږى د چا چې د ازمرى په شان زړۀ وى ځکه چې په بنى اِسرائيلو کښې هر چا ته پته ده چې ستا پلار يو لوئ فوجى
دے او د هغۀ سړى تکړه جنګ کوونکى دى. ﴿۱۱﴾ زما مشوره دا ده چې د مُلک د يو سر نه تر بل سره پورې ټول بنى اِسرائيليان

راغونډ کړه، لکه چې د سمندر په غاړه ګومره شګې دی، د دې دپاره چې ته په خپله په جنګ کښې د هغوئ نه مخکښې لاړ شې.
(١٢) داؤد چې هر چرته وی مونږ به يې پيدا کړُو او داسې به وربانديې وروغورزېږو لکه چې په زمکه باندې پرخه پرېوځی. هغه او
د هغهٔ سړی به ژوندی پاتې نهٔ شی. (١٣) کهٔ هغه ښار ته راوتښتی، نو زمونږ خلق به رسۍ راوړی او ښار به لاندې مېدان ته
راکاږی. يو وړوکے کاڼے به هم پاتې نهٔ شی." (١٤) ابیسلوم او ټولو بنی اِسرائيلو ووئيل، "د حوسی مشوره د اخیتُفل د مشورې
نه ښهٔ ده." مالِک خُدائ دا فېصله کړې وه چې د اخیتُفل ښهٔ مشوره به نهٔ شی منلے، نو داسې هغه به په ابیسلوم باندې تباهی
راولی.

حضرت داؤد ته خبرداری مِلاوېدل او د هغهٔ تښتېدل

(١٥) بيا حوسی صدوق او ابياتار اِمام ته ووئيل، "دا هغه څهٔ دی چې اخیتُفل ابیسلوم او د بنی اِسرائيلو مشرانو ته وئيلی دی او
دا هغه څهٔ دی چې ما يې مشوره ورکړې ده." (١٦) حوسی دا هم ووئيل، "زر شئ، داؤد له پېغام ولېږئ چې د سيند سره هغه
ځائ کښې شپه تېره نهٔ کړی چرته چې اوبهٔ کمې دی او خلق په کښې اوړی راوړی او د اُردن سيند نه دې سمدستی پورې وځی
او صحرا ته دې لاړ شی، نو هغه او د هغهٔ سړی به نهٔ ګېرېږی او نهٔ به مری." (١٧) د ابياتار زوئ يونتن او د صدوق زوئ
اخيمعض د عينراجل د چينې سره اِنتظار کولو، چې د يروشلم په بهرنۍ غاړه باندې وه، ځکه چې هغوئ دا جرأت نهٔ شو کولے
چې ښار ته د ننوتلو په وخت وليدے شی. يوه نوکره ښځه به هر وخت تلله او چې څهٔ کېدل نو هغوئ ته به يې ووئيل او بيا به
هغوئ تلل او داؤد بادشاه ته به يې وئيل. (١٨) خو يوه ورځ يو هلک هغوئ وليدل او هغهٔ ابیسلوم ته ووئيل، نو هغوئ تېز لاړل چې
په بحوريم کښې د يو سړی په کور کښې پټ شی. د هغهٔ د کور سره نزدې د هغهٔ کوهے وو او هغوئ هغه کوهی ته ورکوز شول.
(١٩) د هغه سړی ښځې تخته واخستله، د کوهی په خولهٔ باندې يې کېښوده او په دې باندې يې غله وشيندله، نو چې هيڅ څوک دا
شک ونهٔ کړی چې هغوئ دلته وُو. (٢٠) د ابیسلوم آفسران هغه کور ته راغلل او د هغه ښځې نه يې تپوس وکړو، "اخيمعض او
يونتن چرته دی؟" هغې ورته ووئيل، "هغوئ د سيند نه پورې وتی دی." هغه سړو هغوئ ولټول خو پيدا يې نهٔ کړل، نو هغوئ
يروشلم ته راواپس شول. (٢١) د هغوئ د تلو نه پس، اخيمعض او يونتن د کوهی نه راووتل او لاړل او داؤد بادشاه له يې خبر
ورسولو. هغوئ د هغهٔ خِلاف د اخیتُفل د منصوبې نه خبر کړو او ورته يې ووئيل، "زر شه، او د سيند نه پورې وځه." (٢٢) نو
داؤد او د هغهٔ ټول سړی د اُردن سيند نه په پورې وتلو شروع وکړه او تر سحر د رڼا پورې ټول بلې غاړې ته پورې وتل. (٢٣) کله
چې اخیتُفل ته پته ولګېده چې د هغهٔ په مشوره عمل نهٔ دے شوے، نو هغهٔ خپل خر کته کړو او خپل ښار ته واپس لاړو. کله
چې هغهٔ خپلې ټولې معاملې هوارې کړې نو هغهٔ خپل ځان پهانسی کړو او مړ شو. هغه د خپل خاندان په اديره کښې ښخ شو.
(٢٤) داؤد د محنايم ښار ته په هغه وخت رسېدلے وو چې څهٔ وخت ابیسلوم او بنی اِسرائيليان د اُردن سيند نه پورې وتلی وُو.
(٢٥) ابیسلوم د يوآب په ځائ عماسا د لښکر مشر جوړ کړے وو. عماسا د اِسمٰعيلی اِتر زوئ وو، د هغهٔ مور ابیجيل وه، چې
هغه د ناحس لور او د يوآب د مور ضرورياه خور وه. (٢٦) ابیسلوم او د هغهٔ سړو د جِلعاد په مُلک کښې خېمې لګولې وې. (٢٧)
کله چې داؤد محنايم ته ورسېدو، نو هغه د ناحس د زوئ سوبی سره مِلاو شو، چې هغه په ربه ښار کښې د عمون د قبيلې وو، د
عمیايل زوئ مکير سره چې د لودبار وو او د جِلعاد د قبيلې د برزلی سره هم مِلاو شو، برزلی د راجليم وو. (٢٨)-(٢٩) هغوئ
جامونه، د خاورو لوښی، بسترې او داؤد او د هغهٔ د سړو دپاره خوراک هم راوړو لکه غنم، اوربشې، اوړهٔ، وريتې دانې، کورښې،
دالونه، شات، پنير، ماستهٔ او داسې څهٔ ګډې هم. هغوئ ته پته وه چې داؤد او د هغهٔ سړی به په صحرا کښې اوږی، تږی او
ستړی وی.

د ابیسلوم شکست او وژلے کېدل

١٨ (١) داؤد بادشاه خپل ټول سړی راغونډ کړل او د زرو او سلو کسانو په ډلو کښې يې تقسيم کړل او په دوئ باندې يې د
مشرۍ دپاره آفسران مقرر کړل. (٢) بيا يې هغوئ په درېو ډلو کښې ولېږل، چې د هرې يوې قبيلې خپل مشر وو، يوآب او د
يوآب ورور ابيشے او د جات اِتے وو. او بادشاه خپلو سړو ته وفرمائيل، "زهٔ به په خپله تاسو سره ځم." (٣) خو هغوئ ورته
ووئيل، "تهٔ به مونږ سره نهٔ ځې، کهٔ زمونږ باقی ټول کسان واپس شی او وتښتی نو په دشمن به څهٔ فرق پرې نهٔ وځی، يا کهٔ

زمونږ نيم کسان هم ووژلے شی، خو تهٔ زمونږ د لسو زرو نه ښهٔ يې. ښهٔ به دا وی چې تهٔ په ښار کښې ايسار شې او مونږ له مدد رالېږې." ۞۴ بادشاه ورته وفرمائيل، "څهٔ چې تاسو ته ښهٔ ښکاری نو زهٔ به هم هغه شان کوم." نو چې کله د هغهٔ سرى د زرګونو او سلګونو په ډلو کښې روان ؤو نو هغه د ښار د دروازې په خوا کښې ايسار شو. ۞۵ هغهٔ يوآب، ابيشى او اِتى له دا حُکم ورکړو، "زما د خاطره ابى‌سلوم ته نقصان مهٔ رسوئ." او چې داؤد دا حُکم خپلو آفسرانو له ورکولو نو ټولو فوجيانو واورېدو. ۞۶ د داؤد لښکر مېدان ته لاړو او د اِفرائيم په ځنګل کښې يې د بنى اِسرائيلو سره جنګ وکړو. ۞۷ بنى اِسرائيلو د داؤد د سړو نه شکست وخوړو، او دا دومره سخت شکست وو چې په هغه ورځ شل زره سړى ووژلے شول. ۞۸ جنګ په ټول مُلک کښې خور شو او چې په جنګ کښې څومره سړى مړهٔ ؤو نو د هغې نه زيات په ځنګل کښې مړهٔ شول. ۞۹ ابى‌سلوم ناڅاپه د داؤد يو څو سړو سره مِلاو شو. ابى‌سلوم په يو قچر باندې سور وو او قچر د څېړى يوې لوئې ونې لاندې ننوتلو، نو د ابى‌سلوم سر په څانګو کښې ونښتو. قچر منډه کړه او ابى‌سلوم په هوا کښې ترې نه ځوړند پاتې شو. ۞۱۰ د داؤد يو سړى هغه وليدو او يوآب يې خبر کړو، "صاحِبه، ما ابى‌سلوم وليدو چې د څېړۍ په ونه کښې ځوړند وو." ۞۱۱ يوآب ورته ووئيل، "تا چې هغه وليدو نو هغه دې هم هلته ولې نهٔ وژلو؟ نو ما به تا له په خپل لاس د سپينو زرو لس سيکې او يو فوجى کمربند درکړے وے." ۞۱۲ خو هغه سړى ورته ووئيل، "کهٔ تا ما له زر د سپينو زرو سيکې هم راکړے وے، نو ما به د بادشاه د زوئ خِلاف لاس نهٔ وو اوچت کړے. مونږ ټولو اورېدلى دى چې بادشاه تا، ابيشى او اِتى له حُکم درکړے دے چې زما په خاطر ابى‌سلوم زلمى ته نقصان مهٔ رسوئ. ۞۱۳ خو کهٔ ما د بادشاه نافرمانى کړے وے او ابى‌سلوم مې وژلے وے، نو بادشاه به د دې نه خبر شوے وے، هغه د هر څهٔ نه خبرېږى او تا به زهٔ نهٔ وے بچ کړے." ۞۱۴ يوآب ووئيل، "زهٔ تا سره نور وخت نهٔ ضائع کوم." هغهٔ درې نېزې واخستلې او د ابى‌سلوم په سينه کښې يې ننويستلې چې هغه لا ژوندے وو او د څېړۍ په ونه کښې ځوړند وو. ۞۱۵ بيا د يوآب لس فوجيان ابى‌سلوم ته رانزدې شول او هغه يې مړ کړو. ۞۱۶ نو يوآب حُکم وکړو چې د جنګ د ودرېدو دپاره دې شپېلۍ وغږولے شى او د هغهٔ فوجيان په بنى اِسرائيلو پسې تلو نه راواپس شول. ۞۱۷ هغوئ د ابى‌سلوم لاش واخستلو او په ځنګل کښې يې په يوه ډُوبه کنده کښې وغورزولو او د کاڼو په يو ډېرى باندې يې پټ کړو. ټول بنى اِسرائيليان خپلو کورونو ته وتښتېدل. ۞۱۸ ابى‌سلوم په خپل ژوند کښې د خپل ځان دپاره په شاهى وادۍ کښې يو يادګار جوړ کړے وو، ځکه چې د هغهٔ زامن نهٔ ؤو چې د هغهٔ نوم ژوندے پاتې شى. نو په دې باندې يې خپل نوم کېښودو او تر نن ورځې پورې دا د ابى‌سلوم په يادګار مشهور دے.

د حضرت داؤد د ابى‌سلوم د مرګ نه خبرېدل

۞۱۹ بيا د صدوق زوئ اخيمعض يوآب ته ووئيل، "ما پرېږده چې د دې زېرى سره بادشاه له ورمنډه کړم چې مالِک خُدائ هغه د خپلو دشمنانو نه بچ کړے دے." ۞۲۰ يوآب ووئيل، "نه، نن به تهٔ پېغام نهٔ وړې بله ورځ به يې يوسې، ځکه چې د بادشاه زوئ مړ دے." ۞۲۱ بيا هغهٔ خپل د ايتهوپيا غلام ته ووئيل، "لاړ شه تا چې څهٔ ليدلى وى هغه بادشاه ته ووايه." غلام ټيټ شو او منډه يې کړه. ۞۲۲ اخيمعض ورته بيا بيا وئيل، "چې څهٔ کېږى نو هغه به کېږى خو ما پرېږده چې خبر يوسم." يوآب ترې نه تپوس وکړو، "زما زويه، تهٔ داسې ولې کوې؟ تا ته به د دې هيڅ فائده مِلاو نهٔ شى." ۞۲۳ اخيمعض بيا ووئيل، "چې څهٔ هم کېږى زهٔ تلل غواړم." يوآب ورته ووئيل، "نو بيا لاړ شه." نو اخيمعض لاندې د اُردن په مېدان کښې په سړک باندې منډه کړه او زر د غلام نه مخکښې تېر شو. ۞۲۴ داؤد ښار ته د ننوتو او بهر ته راوتو دروازو په مينځ کښې ناست وو. محافظ د دېوال سر ته وختلو او د دروازې په خولهٔ کښې په چت باندې ودرېدو، هغهٔ بهر وکتل او وې وليدل چې يو سړے يواځې منډې راوهى. ۞۲۵ هغهٔ لاندې آواز وکړو او بادشاه يې خبر کړو او بادشاه وفرمائيل، "کهٔ هغه يواځې وى، نو هغهٔ به يو زېرے راروان کړے وى." هغه منډه وهونکے نور هم رانزدې کېدو. ۞۲۶ محافظ يو بل سړے وليدو چې يواځې يې منډې وهلې او هغهٔ لاندې د دروازې محافظ ته آواز وکړو، "ګوره، يو بل سړے هم منډې راوهى." بادشاه ورته وفرمائيل، "هغهٔ هم زېرے راروان کړے دے." ۞۲۷ محافظ ووئيل، "هغه ورومبے سړے داسې منډې وهى لکه چې اخيمعض وى." بادشاه ورته وفرمائيل، "هغه ښهٔ سړے دے او هغه به يو ښهٔ زېرے راوړى." ۞۲۸ اخيمعض بادشاه ته آواز وکړو، د هغهٔ په مخکښې زمکې ته ټيټ شو او وې وئيل، "د مالِک خُدائ ستا د خُدائ پاک ثناء صِفت دې وى، بادشاه سلامت. هغهٔ تا له په هغه سړو باندې فتح درکړې ده چا چې ستا خِلاف بغاوت کړے وو." ۞۲۹ بادشاه تپوس وکړو، "ولې هغه زلمے ابى‌سلوم بچ دے؟" اخيمعض ورته ووئيل، "بادشاه سلامت، کله چې ستا آفسر

یوآب زهٔ ولېږلم، نو ما د خلقو یوه لویه ګڼه ولیده، خو ما ته پته ونهٔ لګېده چې دا د څهٔ ګڼه وه.“ (٣٠) بادشاه ورته وفرمائيل،
”هلته ودرېږه.“ نو هغه لاړو او هلته ودرېدو. (٣١) بيا هغه د ايتهوپيا غلام راورسېدو او بادشاه ته يې ووئيل، ”بادشاه سلامت، ستا
دپاره ما سره يو زېرے دے، مالِک خُدائ تا له نن په هغه ټولو باندې فتح درکړې ده چا چې ستا خِلاف بغاوت کړے دے.“ (٣٢)
بادشاه تپوس وکړو، ”هغه زلمے ابی‌سلوم بچ دے څهٔ؟“ غلام ورته ووئيل، ”بادشاه سلامت، زهٔ غواړم چې په هغهٔ باندې څهٔ
شوی دی چې هغه ستا په ټولو دشمنانو او په هغوئ باندې شوی وے چا چې د بادشاه خِلاف بغاوت کړے دے.“ (٣٣) بادشاه
ډېر غمژن شو. د ښار په دروازه بره کوټې ته وختلو او ژړل يې او په چغو چغو يې ژړل، ”اے زما بچيه، زما زويه، ابی‌سلومه،
ابی‌سلومه، زما زويه. کاش چې ستا په ځائ زهٔ مړ وے، زما زويه. ابی‌سلومه، زما زويه.“

د یوآب پښېمانه کېدل

١٩ (١) يوآب خبر شو چې داؤد بادشاه ژاړی او د ابی‌سلوم په غم غمژن دے. (٢) نو په هغه ورځ د داؤد د ټولو فوجيانو د
فتحې خوشحالی په غم بدله شوه، ځکه چې هغوئ خبر شول چې بادشاه په خپل زوئ باندې غم کوی. (٣) هغوئ پټ پټ ښار ته
واپس لاړل، لکه څنګه چې هغه فوجيان شرمېږی چې کوم د جنګ نه تښتی. (٤) بادشاه خپل مخ پټ کړے وو او په چغو چغو
يې ژړل، ”اے زما زويه، زما زويه ابی‌سلومه. ابی‌سلومه، زما زويه.“ (٥) يوآب د بادشاه کور ته لاړو او ورته يې ووئيل، ”تا نن
خپل هغه سړی سپک کړی دی چا چې ستا، ستا د زامنو، لوڼو، ستا د ښځو او ستا د وينځو ژوند بچ کړے وو. (٦) تهٔ د هغه
چا مخالفت کوې چې خوک درسره مينه کوی او چې خوک درنه نفرت کوی نو د هغوئ ملګرتيا کوې. تا دا خبره صفا کړې ده
چې تا سره د خپلو آفسرانو او سړو هيڅ قدر نشته. ما ته پته ده چې تهٔ به نن ښهٔ خوشحاله وې چې ابی‌سلوم ژوندے وے او
مونږ ټول مړهٔ وے. (٧) اوس لاړ شه او د خپلو سړو حوصله افزائی وکړه خو کهٔ تا داسې ونهٔ کړل نو زهٔ د مالِک خُدائ په نوم
قسم خورم چې تر سبا سحر پورې به د هغوئ يو کس هم تا سره نهٔ وی. دا به دومره لوئ مصيبت وی چې په ټول ژوند کښې به
داسې مصيبت درباندې نهٔ وی تېر شوے.“ (٨) نو بادشاه پاڅېدو، لاړو او د ښار د دروازې سره نزدې کښېناستو. د هغهٔ سړی
خبر شول چې هغه هلته دے او ټول ترې نه ګېرچاپېره راټول شول.

د حضرت داؤد یروشلم ته واپس روانېدل

په دې دوران کښې ټول بنی اِسرائيليان خپلو کورونو ته تښتېدلی وُو. (٩) په ټول مُلک کښې هغوئ په خپلو کښې په لانجه شول.
هغوئ يو بل ته ووئيل، ”داؤد بادشاه مونږ د خپلو دشمنانو نه بچ کړُو. هغهٔ مونږ د فلستيانو نه بچ کړُو، خو هغه اوس د ابی‌سلوم
نه وتښتېدو او مُلک يې پرېښودو. (١٠) مونږ ابی‌سلوم خپل بادشاه مقرر کړو، خو هغه په جنګ کښې وژلے شوے دے. نو څوک
داؤد بادشاه واپس ولې نهٔ راولی؟“ (١١) بنی اِسرائيلو چې څهٔ وئيل نو هغه خبر داؤد بادشاه ته ورسېدو. نو هغهٔ صدوق او ابياتار
اِمامان ولېږل چې د يهوداه د مشرانو نه تپوس وکړی، ”تاسو دې ولې هغه آخری قبيله يئ چې د داؤد بادشاه محل ته د واپس
راوستلو خيال لرئ؟ (١٢) تاسو زما خپلوان يئ او زما خپله وينه يئ، تاسو دې ولې هغه آخری قبيله يئ چې ما واپس بوځئ؟“
(١٣) داؤد هغوئ ته دا هم وفرمائيل چې عماسا ته ووائی، ”تهٔ زما رشته‌دار يې. د نن نه زهٔ تا د يوآب په ځائ د لښکر مشر
مقرروم. خو کهٔ ما داسې ونهٔ کړل نو خُدائ پاک دې ما هلاک کړی.“ (١٤) د داؤد په خبرو باندې د يهوداه ټول سړی د هغهٔ
ملګری شول او هغوئ هغهٔ له خبر ولېږلو چې د خپلو ټولو آفسرانو سره واپس راشی. (١٥) نو بادشاه راواپس شو او د اُردن
سيند ته ورسېدو. نو د يهوداه خلق جِلجال ته راغلی وُو چې د بادشاه سره مِلاو شی او د اُردن سيند نه يې پورې باسی. (١٦) هم
په هغه وخت د بحوريم د علاقې د جيرا زوئ سِمعی بنيامينے د اُردن سيند له تېز لاړو چې د داؤد بادشاه سره مِلاو شی. (١٧) د
هغهٔ سره د بنيامين د قبيلې زر سړی وُو. او د ساؤل د خاندان نوکر ضيبا هم د خپلو پينځلسو زامنو او شلو نوکرانو سره راغلو
او هغوئ د بادشاه نه مخکښې د اُردن سيند نه پورې وتل. (١٨) هغوئ په ګودر د سيند نه پورې وتل چې د شاهی خاندان په پورې
وتلو کښې مدد وکړی او چې هغه څهٔ وکړی څهٔ چې بادشاه غوښتل.

د حضرت داؤد په سِمعی باندې ترس کول

کله چې بادشاه د سیند نه پورې وتو، نو د جیرا زوئ سِمعی د هغهٔ په مخکښې پړمخې پرېوتو ﴿١٩﴾ او وې وئیل، "بادشاه سلامت، زما هغه غلطی معاف کړه چې په کومه ورځ تهٔ د یروشلم نه تلې او ما کړې وه. او هغه د زړهٔ نه وباسه. ﴿٢٠﴾ صاحِبه، ما ته پته ده چې ما گناه کړې ده، نو دا ځکه زهٔ د شمالی قبیلو نه وړومبے کس یم چې نن تا سره بادشاه سلامت مِلاوېدو له راغلے یم."
﴿٢١﴾ د ضرویاه زوئ ابیشی وئیل، "سِمعی دې ووژلے شی ځکه چې هغهٔ هغه چا ته کنځل کړی دی څوک چې مالِک خُدائ خوښ کړے دے چې بادشاه شی." ﴿٢٢﴾ خو داؤد ابیشی او د هغهٔ ورور یوآب ته وفرمائیل، "ستاسو نه چا مشوره غوښتې ده؟ تاسو نن زما دشمنان شوی یئ؟ زهٔ اوس هغه څوک یم چې د بنی اِسرائیلو بادشاه یم او نن به یو بنی اِسرائیلے هم نهٔ شی وژلے." ﴿٢٣﴾ او هغهٔ سِمعی ته وفرمائیل، "زهٔ تا سره وعده کوم چې تهٔ به نهٔ شې وژلے."

د حضرت داؤد په مفیبوست باندې ترس کول

﴿٢٤﴾ بیا د ساؤل نمسے مفیبوست راغلو چې د بادشاه سره مِلاو شی. د هغه وخت نه واخله چې بادشاه د یروشلم نه تلے وو تر هغې پورې چې هغه کامیاب راواپس شو مفیبوست نهٔ خپلې پښې وینځلې وې، نهٔ یې خپله ږیره سمه کړې وه او نهٔ یې خپلې جامې وینځلې وې. ﴿٢٥﴾ کله چې مفیبوست د یروشلم نه راورسېدو چې د بادشاه سره مِلاو شی، نو بادشاه هغهٔ ته وفرمائیل، "مفیبوسته، تهٔ ما سره ولې نهٔ وې تلے؟" ﴿٢٦﴾ هغهٔ ورته ووئیل، "بادشاه سلامت، لکه څنگه چې تا ته پته ده چې زهٔ گوډ یم. ما خپل نوکر ته ووئیل چې زما خر کته کړی نو چې زهٔ تا سره لاړ شم، خو هغهٔ ما سره دوکه وکړه. ﴿٢٧﴾ بادشاه سلامت، هغهٔ زما په حقله تا ته دروغ وئیلی دی، خو تهٔ د خُدائ پاک د فرښتې په شان یې او چې تا ته څهٔ ټیک ښکاری نو هغه وکړه. ﴿٢٨﴾ بادشاه سلامت، زما د پلار مکمل خاندان د دې حقداره ده چې ووژلے شی، خو تا زهٔ د دې حقدار کړم چې ستا د دسترخوان روټۍ وخورم. بادشاه سلامت، زهٔ هیڅ حق نهٔ لرم چې تا ته د رحم فریاد وکړم." ﴿٢٩﴾ بادشاه ورته وفرمائیل، "تهٔ به نور هیڅ نهٔ وائې. ما دا فیصله کړې ده چې تهٔ او ضیبا به د ساؤل جائیداد په خپلو کښې تقسیم کړئ." ﴿٣٠﴾ مفیبوست ورته ووئیل، "پرېږده چې دا ټول د ضیبا شی. بادشاه سلامت، زما دپاره دا کافی ده چې تهٔ په خېر سره کور ته راغلے یې."

د حضرت داؤد په برزلی باندې ترس کول

﴿٣١﴾ د جِلعاد برزلی هم د راجلیم نه راغلے وو چې د بادشاه د اُردن سیند نه پورې وتو کښې ملگرتیا وکړی. ﴿٣٢﴾ برزلی ډېر بوډا سړے وو چې د اتیاو کالو وو. هغه ډېر مالداره وو او کله چې بادشاه په محنایم کښې اوسېدو نو برزلی به خوراک ورلېږلو. ﴿٣٣﴾ بادشاه هغهٔ ته وفرمائیل، "ما سره یروشلم ته لاړ شه، چې کله تهٔ ما سره یې نو زهٔ به ستا خیال ساتم." ﴿٣٤﴾ خو برزلی ورته ووئیل، "بادشاه سلامت، زهٔ به نور څومره ژوندے یم، چې زهٔ تا سره یروشلم ته لاړ شم؟ ﴿٣٥﴾ زهٔ د اتیاو کالو یم، او یو څیز هم ما له مزه نهٔ راکوی. زهٔ چې خوراک څښاک کوم نو د هغې په خوند نهٔ پوهېږم او زهٔ د سندرغاړو آوازونه نهٔ اورم. بادشاه سلامت، زهٔ به تاسو باندې صِرف بوج یم. ﴿٣٦﴾ زهٔ د داسې یو لوئ اِنعام حقدار نهٔ یم، خو زهٔ به د اُردن نه اخوا لږ غوندې تا سره لاړ شم. ﴿٣٧﴾ بیا به زهٔ واپس کور ته راشم چې په خپل ښار کښې د خپل مور پلار د ادیرې سره نزدې مړ شم. زما زوئ کِمهام دا دے حاضر دے، دے به ستا خِدمت کوی، هغه ځان سره بوځه، بادشاه سلامت. د هغهٔ دپاره هغه څهٔ کوه چې تا ته ښهٔ ښکاری." ﴿٣٨﴾ بادشاه ورته وفرمائیل، "زهٔ به هغه ځان سره بوځم او چې تهٔ څهٔ غواړې نو زهٔ به یې د هغهٔ دپاره وکړم. او ستا دپاره به هغه څهٔ وکړم چې تهٔ څهٔ غواړې." ﴿٣٩﴾ بیا داؤد او د هغهٔ ټول سړی د اُردن سیند نه پورې وتل. هغهٔ برزلی ښُکل کړو او د هغهٔ دپاره یې خپل برکت وغوښتلو او برزلی واپس کور ته لاړو.

د یهوداه او د اِسرائیل د بادشاه په حقله بحث کول

﴿٤٠﴾ کله چې بادشاه پورې وتلو او د یهوداه ټول فوجیان او د اِسرائیل نیم فوجیان ورسره ملگری وُو، نو هغه جِلجال ته لاړو او

کِمهام هم ورسره وو. (٤١) بیا ټول اِسرائیلیان بادشاه له لاړل او هغهٔ ته یې ووئیل، "بادشاه سلامت، زمونږ ورونړه یعنې د یهوداه
سړی دا خیال ولې کوی چې هغوئ دا حق لرلو چې تا بوځی او چې ستا، ستا د خاندان او ستا د سړو د اُردن نه پورې وتو کښې
ملګرتیا وکړی؟" (٤٢) د یهوداه سړو ورته ووئیل، "دا مونږ ځکه وکړل چې بادشاه زمونږ خپلوان دے. نو په دې باندې تاسو ولې
غصه یئ؟ مونږ د هغهٔ په پیسو نهٔ خوراک کړے دے او نهٔ هغهٔ مونږ له څهٔ راکړی دی." (٤٣) د اِسرائیل خلقو ورته ووئیل، "تاسو
چې څومره دعویٰ کوئ نو مونږ د هغې یو په لس دعویٰ کوُو چې داؤد زمونږ نه دے، اګر کهٔ هغه ستاسو د نسل نه هم وی. تاسو
مونږ ته ولې سپک ګورئ؟ تاسو دا مهٔ هېروئ چې مونږ هغه وړومبی خلق وُو چې د بادشاه واپس راوستلو خبره مو کړې وه."
خو د یهوداه سړی د اِسرائیل د سړو نه په خپلو دعوو کولو کښې ډېر سخت وُو.

د شیبا بغاوت

٢٠ (١) په جِلجال کښې داسې وشول چې د بنیامین د قبیلې یو بدمعاش سړے وو. هغه د بِکری زوئ وو او نوم یې شیبا وو.
هغهٔ بیګل وغږولو او چغه یې کړه، "نهٔ به د داؤد نه په میراث کښې مونږ ته څهٔ مِلاو شی او نهٔ مونږ ته د هغهٔ نه د مِلاوېدو څهٔ
اُمید شته. اے بنی اِسرائیلو راځئ چې خپلو کورونو ته څُو." (٢) نو داسې اِسرائیلیانو د داؤد خِلاف بغاوت وکړو او د شیبا سره
روان شول، خو د یهوداه سړی وفادار وُو او د اُردن نه تر یروشلم پورې په داؤد پسې لاړل. (٣) کله چې داؤد په یروشلم کښې
خپل محل ته ورسېدو، هغهٔ هغه لس وینځې بوتلې چې کومې یې د محل د خیال ساتلو دپاره پرېښې وې او په حِفاظت کښې یې
ساتلې وې. هغوئ له یې د ضرورت څیزونه ورکول، خو د هغوئ سره یې څملاستل نهٔ کول. په هغوئ باندې ټول عُمر دا پابندی
وه چې د کونډو په شان ژوند تېروی. (٤) بادشاه عماسا ته وفرمائیل، "د یهوداه سړی راغونډ کړه او سبا نه بل سبا د هغوئ
سره حاضر شه." (٥) عماسا د هغوئ د راغونډولو دپاره لاړو، خو چې بادشاه کوم وخت مقرر کړے وو نو هغه هغې له واپس
رانهٔ غلو. (٦) نو بادشاه ابیشی ته وفرمائیل، "شیبا به مونږ له د ابی‌سلوم نه زیات مصیبت جوړوی. زما سړی بوځه او په هغهٔ
پسې لاړ شه، ګنې کېدے شی چې هغه د پَخو دېوالونو والا ښارونه ونیسی او زمونږ نه وتښتی." (٧) نو د یوآب سړی او
محافظان د ابیشی سره د یروشلم نه روان شول چې په شیبا پسې لاړ شی. (٨) چې کله هغوئ په جبعون کښې لوئ ګټ ته
ورسېدل نو عماسا ورسره مِلاو شو. یوآب د جنګ دپاره زغره اغوستې وه، تُوره یې په کاش کښې ایښې وه چې په کمربند پورې
یې تړلې وه. چې وړاندې راغلو، نو تُوره وغورزېدله. (٩) یوآب عماسا ته ووئیل، "زما ملګریه ښنګه یې؟" او د چل دپاره یې خپل
ښے لاس د هغهٔ ږیرې له وروړلو چې ښُکل یې کړی. (١٠) چې کومه تُوره د یوآب په بل لاس کښې وه نو هغې ته د عماسا خیال
نهٔ وو او یوآب هغه ورباندې په خېټه ووهلو او کولمې ترې نه بهر په زمکه وغورزېدې، هغه په ټکی مړ شو او یوآب ته د هغهٔ د بیا
وهلو ضرورت پېښ نهٔ شو. بیا یوآب او د هغهٔ ورور ابیشے په شیبا پسې روان شول. (١١) د یوآب یو سړے د عماسا د لاش
سره ودرېدو او آواز یې وکړو، "څوک چې د یوآب او داؤد ملګرتیا کوی نو هغوئ دې په یوآب پسې روان شی." (١٢) د عماسا
لاش په وینو کښې لت پت وو او د سړک په مینځ کښې پروت وو. د یوآب سړی دا ولیدل چې هر یو کس ورته د تماشې دپاره
ودرېږی، نو هغهٔ لاش د سړک نه پټی ته راښکلو او څادر یې ورباندې واچولو. (١٣) کله چې هغه لاش د سړک نه لرې کړے شو،
نو هر یو کس د یوآب سره په شیبا پسې روان شو. (١٤) شیبا د بنی اِسرائیلو د ټولو قبیلو د علاقې نه تېر شو او د ابیل‌بیت‌معکه
ښار ته راغلو او د بِکری د قبیلې کسان راغونډ شول او په هغهٔ پسې ښار ته ننوتل. (١٥) د یوآب سړی خبر شول چې شیبا هلته
دے، نو هغوئ لاړل او ښار یې محاصره کړو. هغوئ بهرنی دېوالونو ته د خاورو ډېری جوړ کړل او دېوال کنستل یې هم شروع
کړل چې دا راوغورزیږی. (١٦) هلته په ښار کښې یوه هوښیاره ښځه وه چې هغې د دېوال نه چغه کړه، "اے خلقو واورئ. یوآب
ته ووایئ چې دلته راشی، زهٔ د هغهٔ سره خبرې کول غواړم." (١٧) نو یوآب لاړو او هغې ترې نه تپوس وکړو، "تهٔ یوآب یې څهٔ؟"
هغهٔ ورته ووئیل، "آو، زهٔ یوآب یم." هغې ورته ووئیل، "صاحِبه، زما خبره واوره." هغهٔ ورته ووئیل، "زهٔ اورم وایه." (١٨) هغې
ورته ووئیل چې، "په خوا به خلقو وئیل، لاړ شه او د ابیل په ښار کښې به درته د مسئلې حل مِلاو شی، نو چې هغوئ به لاړل نو
مسئله به حل شوه. (١٩) زمونږ یو عظیم ښار دے، چې په بنی اِسرائیل کښې ډېر د وفا او امن نه ډک دے. دا تهٔ ولې تباه کوې؟
تهٔ هغه څهٔ ورانول غواړې څهٔ چې د مالِک خُدائ دی؟" (٢٠) یوآب ورته ووئیل، "هیڅرې نه. زهٔ به ستاسو ښار هیڅکله تباه او

وران نهٔ کړم. ﴿۲۱﴾ زمونږ منصوبه دا نهٔ ده. د یو سړی نوم شیبا دے چې هغه د بِکری زوئ دے، هغه د غرونو د مُلک د اِفرائیم دے، هغهٔ د داؤد بادشاه خِلاف بغاوت شروع کړے دے. بس دا یو سړے ما له په لاس کښې راکړه، نو زهٔ به د ښار نه ووځم.“ هغې ورته ووئیل، ”مونږ به د هغهٔ سر تا ته د دېوال نه دروغورزوُو.“ ﴿۲۲﴾ بیا هغه د خپلې منصوبې سره د ښار خلقو له لاړه، هغوئ د شیبا سر پرې کړو او یوآب ته یې د دېوال نه وروغورزولو. هغهٔ د دې دپاره بیګل وغږولو چې د هغهٔ سړی د ښار نه لاړ شی، نو هغوئ واپس کورونو ته لاړل. او یوآب واپس بادشاه له یروشلم ته راغلو.

د حضرت داؤد آفسران

﴿۲۳﴾ یوآب د اِسرائیلو د لښکر مشر وو، د یهویدع زوئ بناياه د داؤد د محافظانو مشر وو، ﴿۲۴﴾ ادورام د هغه مزدورانو مشر وو چې په زور کار ترې نه اخستے شو، د اخیلود زوئ یهوسفط منشی وو، ﴿۲۵﴾ سِوا د دربار منشی وو، صدوق او ابیاتار اِمامان وُو، ﴿۲۶﴾ او د یائیر د ښار عیرا هم د داؤد یو اِمام وو.

د ساؤل د اولاد قتل کېدل

۲۱ ﴿۱﴾ د داؤد په بادشاهۍ کښې درې کاله پېر سخت قحط وو. نو داؤد د مالِک خُدائ سره د دې په حقله خبره وکړه او مالِک خُدائ وفرمائیل، ”ساؤل او د هغهٔ خاندان خُون کړے دے، ځکه چې هغهٔ د جبعون قبیلې خلق ووژل.“ ﴿۲﴾ (د جبعون خلق اِسرائیلیان نهٔ وُو، هغوئ د اموریانو ژوندی پاتې شوې یوه وړه ډله وه او اِسرائیلو دا لوظ کړے وو چې هغوئ به ژوندی پرېږدی خو ساؤل د یهوداه او د اِسرائیل د قوم پرستۍ په وجه غوښتل چې اموریان تباه کړی.) ﴿۳﴾ نو داؤد د جبعون خلق راوغوښتل او هغوئ ته یې ووئیل، ”زهٔ ستاسو دپاره څهٔ وکړم؟ تاسو سره چې کومه غلطی شوې وه نو زهٔ د هغې تاوان درکول غواړم، نو چې تاسو د مالِک خُدائ د خلقو دپاره برکت وغواړئ.“ ﴿۴﴾ هغوئ جواب ورکړو، ”د ساؤل او د هغهٔ د خاندان سره زمونږ لانجه په سپینو او سرو زرو باندې نهٔ حل کېږی او نهٔ مونږ ته دا حق چې یو اِسرائیلے ووژنو.“ داؤد ترې نه تپوس وکړو، ”نو بیا ستاسو څهٔ خیال دے چې ستاسو دپاره څهٔ وکړم؟“ ﴿۵﴾ هغوئ ورته ووئیل، ”ساؤل زمونږ داسې تباه کول غوښتل چې د اِسرائیل په مُلک کښې زمونږ یو کس هم ژوندے پاتې نهٔ شی. ﴿۶﴾ نو د هغهٔ د اولاد نه اووهٔ نران مونږ ته حواله کړه او مونږ به یې په جبعه کښې د مالِک خُدائ په وړاندې ووژنو او ځوړند به یې کړُو، چې هغه د مالِک خُدائ د خوښ کړے شوی بادشاه، ساؤل ښار دے.“ نو بادشاه ورته وفرمائیل، ”زهٔ به هغوئ تاسو ته حواله کړم.“ ﴿۷﴾ خو د مالِک خُدائ په نوم د هغه قسم په وجه چې هغهٔ او یونتن د یو بل سره کړے وو، داؤد مفیبوست ژوندے پرېښودو، مفیبوست د ساؤل نمسے او د یونتن زوئ وو. ﴿۸﴾ خو هغهٔ ارمونی او مفیبوست بوتلل، د ساؤل دا دوه زامن چې د آیه د لور رِصفخ نه پیدا شوی وُو، هغهٔ د ساؤل د لور میرب پینځهٔ زامن هم بوتلل، چې د برزلی د زوئ ادرعی نه یې پیدا شوی وُو، چې هغه د محوله وو. ﴿۹﴾ داؤد هغوئ د جبعون خلقو ته حواله کړل، چې د مالِک خُدائ په مخکښې یې په غرهٔ باندې قتل کړل، نو ټول اووهٔ واړه په یو ځائ مړهٔ شول. سپرلے په ختمېدو وو او د اوربشو لَو شروع وو، چې هغوئ ووژلے شول. ﴿۱۰﴾ بیا د ساؤل بله ښځه د آیه لور رِصفخ د ټاټ کپړه واخستله چې د ځان دپاره په هغه ګټ باندې خِېر جوړ کړی چرته چې مړی پراته وُو او د لَو د شروع کېدو نه واخله د خزان بارانونو د شروع کېدو پورې هغه هلته ایساره شوه. د ورځې به هغې د مړو نه مارغان شړل او د شپې به یې دا د ځنګلی ځناورو نه بچ کول. ﴿۱۱﴾ چې داؤد خبر شو چې رِصفخ څهٔ کړی وُو، ﴿۱۲﴾ نو هغه لاړو او په جِلعاد کښې یې د یبیس د خلقو نه د ساؤل او د هغهٔ د زوئ یونتن هډُوکی واخستل. (هغوئ دا په بیت‌شان کښې د بازار نه پټ کړی وُو، چرته چې فلستیانو لاشونه راځوړند کړی وُو. دا په هغه وخت وُو چې په کومه ورځ هغوئ د جِلبوعه په غرهٔ باندې ساؤل وژلے وو.) ﴿۱۳﴾ داؤد د ساؤل او یونتن او د هغه اوو سړو هډُوکی هم یوړل چې کوم ځوړند کړے شوی وُو. ﴿۱۴﴾ بیا هغوئ د بنیامین په علاقه ضِلع کښې د ساؤل پلار قیس په قبر کښې د ساؤل او د یونتن هډُوکی ښخ کړل، هم هغه شان چې څنګه بادشاه حُکم کړے وو. او د هغې نه پس خُدائ پاک د هغوئ د مُلک دپاره سوال قبول کړو.

د فلستيانو خِلاف جنګونه

۱۵ د فلستيانو او د اِسرائيل په مينځ کښې يو بل جنګ وشو او داؤد او د هغهٔ سړى لاړل او فلستيانو سره يې جنګ وکړو. په يو
جنګ کښې داؤد ستړے شو. ۱۶ د ديوانو د نسل اشبىبنوب د زېړو يوه نېزه روانه کړې وه چې تقريباً درې نيم کلو وزن يې وو
او يوه نوې تُوره هم ورسره وه، د هغهٔ اراده دا وه چې داؤد ووژنى. ۱۷ خو د ضروياه زوئ ابيشے د داؤد د مدد دپاره راغلو او
په ديو باندې يې حمله وکړه او وې وژلو. بيا د داؤد سړو د داؤد نه لوظ واخستلو چې هغه به بيا هيڅکله د هغوئ سره جنګ له نهٔ
ځى. هغوئ ووئيل، "تهٔ د بنى اِسرائيلو دپاره لکه د رڼا اُميد يې او مونږ دا رڼا ختمېدل نهٔ غواړُو." ۱۸ د دې نه پس په جوب
کښې د فلستيانو سره يو بل جنګ وشو، چې په هغې کښې د حوسى قبيلې سِبکى يو ديو ووژلو چې د هغه ديو نوم سف وو. ۱۹
د فلستيانو سره يو بل جنګ په جوب کښې وشو او د بيتلحم د يائير زوئ اِلحنان د جات جوليت ووژلو چې د هغهٔ نېزه د کوټې
د ستنې په شان غټه وه. ۲۰ بيا په جات کښې يو بل جنګ وشو چې په کښې يو ديو وو چې د هغهٔ د هر لاس او د هرې پښې شپږ
شپږ ګوتې وې. ۲۱ هغهٔ په اِسرائيليانو پورې خندا وکړه او د داؤد ورور د سِمعه زوئ، يونتن هغه ووژلو. ۲۲ دا څلور د جات
د ديوانو اولاد وو او داؤد او د هغهٔ سړو دوئ وژلى وُو.

د حضرت داؤد د فتحې ثناء صِفت

۲۲ ۱ کله چې مالِک خُدائ داؤد د ساؤل او خپلو نورو دشمنانو نه بچ کړو، نو داؤد د مالِک خُدائ په ثناء صِفت کښې دا
وفرمائيل، ۲ "مالِک خُدائ زما ساتونکے دے، هغه زما د مضبوطې قلعې په شان دے، او هغه زما خلاصونکے دے. ۳
زما خُدائ پاک زما د حِفاظت ځائ دے. او د هغهٔ سره په حِفاظت کښې يم. هغه ما د ډال په شان بچ کوى، هغه زما دِفاع کوى
او بچ مې ساتى. هغه زما خلاصونکے دے، هغه زما ساتنه کوى او د زور ظلم نه مې بچ کوى. ۴ زهٔ مالِک خُدائ ته سوال
کوم، او هغه مې د دشمنانو نه بچ کوى. د مالِک خُدائ ثناء صِفت دې وى. ۵ د مرګ تولې چپې زما ګېرچاپېره وې، د تباهۍ
سېلاب زهٔ راګېر کړم. ۶ د مرګ خطره زما نه تاو وه، او قبر زما دپاره خپل دام خور کړے وو. ۷ په تکليف کښې ما مالِک
خُدائ ته چغه کړه، ما خُدائ پاک ته د مدد دپاره سوال وکړو. د هغهٔ د کور نه هغهٔ زما آواز واورېدو. د مدد دپاره هغهٔ زما فرياد
واورېدو. ۸ بيا زمکه ولړزېده او وخوځېده، د آسمان بنيادونه وخوځېدل او ودرزېدل ځکه چې خُدائ پاک غصه وو. ۹ د
هغهٔ د سپېږمو نه لوګے راووتلو، او يوه تباه کوونکې لمبه او بل سکارهٔ د هغهٔ د خولې نه راووتل. ۱۰ هغهٔ آسمان وشلولو او
لاندې راغلو، د هغهٔ د پښو لاندې يوه توره تيارهٔ وه. ۱۱ هغه د وزرو والا په خپل مخلوق باندې تېز والوتلو، هغهٔ د هوا په وزرو
باندې سفر وکړو. ۱۲ هغهٔ خپل ځان په تيارهٔ کښې پټ کړو، د اوبو نه ډکه تکه توره وريځ د هغهٔ نه ګېرچاپېره تاو شوه، ۱۳ د
هغهٔ په وړاندې د برېښنا نه بلو سکارو لمبه وکړه. ۱۴ بيا مالِک خُدائ د تندر په شان شو، او د خُدائ تعالىٰ آواز واورېدے شو.
۱۵ هغهٔ خپل غشى وويشتل او دشمنان يې خوارهٔ وارهٔ کړل، د برېښنا د پړق سره يې هغوئ وزغلول. ۱۶ د سمندر بېخ
راڅرګند شو. او د زمکې بنيادونه راښکاره شول کله چې مالِک خُدائ خپل دشمنان ورټل او په غصه کښې په هغوئ باندې
وغورېدو. ۱۷ نو مالِک خُدائ د بره نه راورسېدو او زهٔ يې ونيولم، هغهٔ د ډېرو اوبو نه بهر راوويستلم. ۱۸ هغهٔ زهٔ د خپلو
زورَورو دشمنانو نه بچ کړم او د هغه تولو نه چې زما نه يې نفرت کولو، هغوئ زما دپاره ډېر زيات طاقتور وُو. ۱۹ کله چې زهٔ
په تکليف کښې وم نو هغوئ په ما حمله وکړه، خو مالِک خُدائ زهٔ بچ کړم. ۲۰ هغهٔ زهٔ د خطرې نه راوويستلم هغهٔ زهٔ ځکه بچ
کړم چې زما نه رضا وو. ۲۱ مالِک خُدائ ما له اجر راکوى ځکه چې زهٔ هغه څهٔ کوم چې څهٔ حق وى، هغه ما له برکت
راکوى ځکه چې زهٔ بېګناه يم. ۲۲ ما د مالِک خُدائ قانون منلے دے، زهٔ د خُدائ پاک نه نهٔ يم اوړېدلے. ۲۳ ما د هغهٔ ټول
قوانين منلى دى، ما د هغهٔ د حُکمونو نافرمانى نهٔ ده کړې. ۲۴ هغهٔ ته پته ده چې زهٔ صفا يم، ځکه چې ما ځان د ګناه نه ساتلے
دے. ۲۵ او هغه ما له ځکه اجر راکوى چې هغه څهٔ کوم چې صحيح وى. ځکه چې هغهٔ ته پته ده چې زهٔ بېګناه يم. ۲۶ مالِکه
خُدايه، تهٔ د هغه خلقو سره وفادار يې چې څوک ستا وفادار وى، او چې څوک ښهٔ وى نو تهٔ د هغوئ سره ښهٔ يې. ۲۷ چې
څوک صفا خلق وى نو تهٔ د هغوئ سره صفا يې، خو تهٔ د بدعملو سره سخت يې. ۲۸ تهٔ هغه څوک بچ کوې چې څوک عاجز
وى. خو تهٔ هغه څوک عاجزان کوې چې څوک مغرور وى. ۲۹ مالِکه خُدايه، تهٔ زما رڼا يې، تهٔ زما تيارې لرې کوې. ۳۰ تهٔ ما

له طاقت راکوي چې په دشمن حمله وکړم او طاقت راکوي چې د هغوئ په دېوالونو باندې ورواوړم. (٣١) دا خُدائ پاک دے، چې د هغهٔ کارونه ښومره مکمل دی، د هغهٔ کلام څومره اعتباری دے. هغه د ډال په شان دے د هغه هر چا دپاره دے چې څوک يې پناه لټوی. (٣٢) مالِک خُدائ يواځې خُدائ پاک دے خُدائ پاک يواځې زمونږ د پناه ځائ دے. (٣٣) دا خُدائ پاک زما مضبوط د پناه ځائ دے، هغه زما لاره سموی. (٣٤) هغه ما د هوسئ په شان تېزوی. هغه ما په غرونو کښې په حِفاظت کښې ساتی. (٣٥) هغه ما له د جنګ تربيت راکوی، نو چې داسې زهٔ د ټولو نه مضبوط غشے اوچلوم. (٣٦) مالِکه خُدايه، ما بچ کړه او زما حِفاظت وکړه، ستا د مدد په وجه زهٔ تکړه شوے يم. (٣٧) تا زما دپاره لار پراخه کړې ده، نو ځکه زما پښې کله هم نهٔ دی ښوئېدلې. (٣٨) زهٔ په خپل دشمن پسې ځم او شکست ورکوم، تر هغې پورې نهٔ ودرېږم چې تباه کړې مې نهٔ وی. (٣٩) زهٔ هغوئ وغورزوم او هغوئ پاڅېدے نهٔ شی، هغوئ زما د پښو لاندې پرېوتی وی. (٤٠) تهٔ ما له د جنګ دپاره طاقت راکوې او په خپلو دشمنانو باندې فتح راکوې. (٤١) تهٔ زما نه زما دشمن زغلوې، او چې څوک زما نه نفرت کوی نو هغه تباه کوم. (٤٢) هغوئ د مدد دپاره وکتل، خو هيچا هم هغوئ بچ نهٔ کړل، هغوئ مالِک خُدائ ته فرياد وکړو، خو هغهٔ جواب ورنهٔ کړو. (٤٣) ما هغوئ مېده کړل او هغوئ د خاورې په شان شول، د کوڅې د خاورې په شان ما په هغوئ پښه راښکله. (٤٤) تا زهٔ د خپلو سرکشو خلقو نه بچ کړم او زما بادشاهی دې په قومونو باندې په خپل ځائ وساتله، کوم خلق چې ما نهٔ پېژندل هغوئ زما د بادشاهۍ لاندې راغلی دی. (٤٥) مسافر زما په وړاندې ټيټيږی، کله چې هغوئ زما نه خبر شی، هغوئ زما تابعداری کوی. (٤٦) هغوئ خپله حوصله بائيلی او د خپلو محفوظو ځايونو نه په رېږدېدو راځی. (٤٧) مالِک خُدائ ژوندے دے. زما د حِفاظت کوونکی ثناء صِفت دې وی. د هغه تکړه خُدائ پاک د لوئ اِعلان وکړئ چې هغهٔ زهٔ بچ کړم. (٤٨) هغه ما له په خپلو دشمنانو باندې فتح راکوی، هغه قومونه زما لاندې راولی (٤٩) او هغه ما د خپل دشمن نه بچ کوی. اے مالِکه خُدايه، ما له په خپلو دشمنانو باندې فتح راکړه او ما د ظالمانو سړو نه بچ کړه. (٥٠) نو چې په قومونو کښې زهٔ ستا ثناء صِفت وايم، او زهٔ به ستا د نوم ثناء صِفت بيانوم. (٥١) خُدائ پاک خپل بادشاه له فتحې ورکوی، هغهٔ چې څوک خوښ کړے دے نو هغهٔ ورته خپله مستقله مينه ښودلې ده، داؤد او د هغهٔ اولاد ته يې هميشه ښائی.“

د حضرت داؤد آخری خبرې

۲۳ (١) د يَسی زوئ داؤد هغه سړے وو چې خُدائ پاک ورله شان او شوکت ورکړے وو، چې د يعقوب خُدائ پاک هغه د دې دپاره خوښ کړو چې بادشاه شی او هغه د بنی اِسرائيلو دپاره مشهور ثناء خوان هم وو. د داؤد آخری خبرې دا وې: (٢) ”د مالِک خُدائ روح زما په ذريعه خبرې کوی، د هغهٔ پېغام زما په ژبه دے. (٣) د بنی اِسرائيلو خُدائ پاک فرمائيلی دی، د بنی اِسرائيلو حِفاظت کوونکی ما ته فرمائيلی دی، ”هغه بادشاه چې په اِنصاف سره بادشاهی کوی، کوم چې د خُدائ پاک په يره کښې بادشاهی کوی، (٤) هغه داسې دے لکه چې بې‌وريځو سحر کښې نمر پرقيږی، هغه نمر چې د باران نه پس واښهٔ ځلوی.“ (٥) نو داسې به خُدائ پاک زما اولاد له برکت ورکړی، ځکه چې هغهٔ زما سره د تل دپاره لوظ کړے دے، يو داسې لوظ چې هغه به نهٔ ماتيږی، يوه وعده چې نهٔ به بدليږی. زما بلکل هم دغه خواهش دے، دا به زما خلاصون وی، او بې‌شکه خُدائ پاک به داسې وکړی. (٦) خو بد کاره خلق د غورزولے شوو ازغو په شان وی، چې هيڅ څوک يې هم په خالی لاسونو سره نهٔ شی راخستلے. (٧) تهٔ به د دې دپاره د اوسپنې آوزار يا د نېزې نه کار اخلې، هغوئ به بېخی وسوزولے شی.“

د حضرت داؤد مشهور فوجيان

(٨) د داؤد د مشهورو فوجيانو نومونه دا دی: وړومبے د تحُکمون يوشيب بيشبت وو، کوم چې د دربو مشر وو، هغهٔ د خپلې نېزې سره د اتو سوو خِلاف جنګ وکړو او هغوئ ټول يې په يو جنګ کښې ووژل. (٩) د هغه دربو مشهورو نه دوېم د اخيو د قبيلې د دودو زوئ اِلیعزر وو. يوه ورځ چې فلستيان راغلنډ وُو نو هغهٔ او داؤد ورته وفرمائيل چې زمونږ سره جنګ وکړئ. نو اِسرائيليان ټول وتښتېدل، (١٠) خو هغه ټينګ شو او د فلستيانو سره يې تر دې پورې جنګ وکړو چې لاس يې کار پرېښودو او خپلې تُورې له يې نهٔ شو وروړلے. مالِک خُدائ په هغه ورځ باندې لويه فتح ومونده. کله چې دا ختم شو، نو اِسرائيليان اِلیعزر

له راواپس شول او د مرو دشمنانو نه يې زغرې وويستلې. (۱۱) د هغه درېو مشهورو نه يو د حرار د اجى زوئ سمه وو. فلستيان
لحى کښې راغونډ شوى وُو چرته چې د دالو يو پټے وو. اِسرائيليان د فلستيانو نه وتښتېدل، (۱۲) خو سمه په پټى کښې ټينګ
شو، د دې حِفاظت يې وکړو او فلستيان يې ووژل. مالِک خُدائ په هغه ورځ باندې لويه فتح ومونډله. (۱۳) لَو شروع کېدو ته په
نزدې وخت کښې د هغه دېرشو کسانو نه درې د عدولام غار ته لاړل، چرته چې داؤد وو، په دې وخت کښې د فلستيانو فوج د
رفائيم په وادئ کښې خېمې لګولې وې. (۱۴) په دې وخت کښې داؤد په يو محفوظ ځائ کښې وو او د فلستيانو يوې قبيلې
بيتلحم قبضه کړے وو. (۱۵) داؤد ډېر زيات تږے وو او وې فرمائيل، ”زما ډېر ارمان دے چې څوک د بيتلحم د دروازې سره
کوهى نه ما له څښلو له لږې اوبهٔ راوړى.“ (۱۶) هغه درې مشهور فوجيان د فلستيانو کيمپ ته وردننه شول، د کوهى نه يې اوبهٔ
راوويستلې او داؤد له يې راوړې. خو هغهٔ دا ونهٔ څښلې، او د څښلو په ځائ يې مالِک خُدائ ته د نذرانې په توګه توئ کړې. (۱۷)
او وې فرمائيل، ”مالِکه خُدايه، زهٔ دا هيڅکله نهٔ شم څښلے. دا به داسې وى لکه چې زهٔ د دې سړو وينې څښم چا چې خپل ژوند
په خطره کښې واچولو.“ نو هغهٔ د دې څښلو نه اِنکار وکړو. دا د هغه درېو مشهورو فوجيانو د بهادرئ کارنامې وې. (۱۸) د
يوآب ورور ابيشے چې د هغهٔ مور ضرویاه وه د هغه دېرشو مشر وو. هغهٔ د خپلې نېزې سره د درېو سوو سړو خِلاف جنګ
وکړو او وې وژل او د دې په وجه هغه د هغه درېو کسانو په شان مشهور شو. (۱۹) نو هغه د هغه درېو نه زيات عزتمند شو او د
هغوئ مشر شو، خو هغه په هغه درېو کسانو کښې شمېر نهٔ وو. (۲۰) د يهويدع زوئ بناياه يو بل مشهور فوجى وو او دے د
قبضئيل اوسېدونکے وو، هغهٔ ډېرې د بهادرئ کارنامې وکړې چې په کښې د هغه دوو لويو موآبيانو جنګ کوونکو وژل هم شامل
وُو. يوه ورځ چې واوره ورېدله هغه کندې ته کوز شو او يو زمرے يې ووژلو. (۲۱) هغهٔ يو مِصرے هم ووژلو، يو غټ سړے چې
نېزه ورسره وه. بناياه په هغهٔ باندې د امسا سره حمله وکړه، د مِصرى د لاس نه يې نېزه واخستله او په دې باندې يې ووژلو. (۲۲)
دا د هغه بناياه کارنامې دى چې د هغه درېو تکړه فوجيانو په شان مشهور شو. (۲۳) هغه په ټولو کښې ښهٔ تکړه وو، خو هغه په
هغه درېو کښې نهٔ شو شمېرلے. داؤد هغه د خپلو محافظانو مشر مقرر کړو. ۲۴-۳۹په هغه دېرشو کښې نور دا کسان شامل وُو،
د يوآب ورور عساهيل، د بيتلحم د دودو زوئ اِلحنان، د حرود اِلقه او سمه، د فِلط نه خلص، د تقوع نه د عقيس زوئ عيرا، د
عنتوت نه ابيعزر، د حوسى نه مبونے، د اخوحى نه ضلمون، د نطوفى نه مهرى، د نطوفى د بعنه زوئ حلب، په بنيامين کښې د
جبعه ربيى زوئ اِتے، د فِرعاتون نه بناياه، د جعس د واديانو سره نزدې نه هدى، د عرباه نه ابىعلبون، د بحوريم نه عزماوت، د
سعلبون نه اليخبه، د يسين زامن، يونتن، د حرار نه سمه، د حرار نه د سرار زوئ اخىآم، د معکه د احسبى زوئ اليفلط، د جلو
نه د اخىتُفل زوئ الىعام، د کرمل نه حصرو، د عرب نه فعرى، د ضوباه د ناتن زوئ اِجال، د جاد نه بانى، د عمون نه صِلق، د
يوآب زغره وړونکے د بيروت نحرى، د اِترى نه جريب او عيرا، او اوریاه حِتے. دا ټول هغه اووهٔ دېرش مشهور فوجيان وُو.

د حضرت داؤد مردمشمارى

۲۴ (۱) مالِک خُدائ بنى اِسرائيلو ته يو ځل بيا غصه شو او د داؤد په ذريعه يې په هغوئ مصيبت راوستلو. مالِک خُدائ
هغهٔ ته وفرمائيل، ”لاړ شه او د اِسرائيل او د يهوداه خلق وشمېره.“ (۲) نو داؤد د خپل لښکر مشر يوآب له حُکمورکړو، ”د
خپلو آفسرانو سره د بنى اِسرائيلو ټولو قبيلو ته لاړ شه د يو سر نه تر بل سره پورې وګرځه او خلق وشمېره. زهٔ دا معلومول
غواړم چې هغوئ څومره دى.“ (۳) خو يوآب بادشاه ته ووئيل، ”بادشاه سلامت، مالِک خُدائ ستا خُدائ پاک دې بنى
اِسرائيليان د اوس نه يو په سل نور هم زيات کړى او ژوندے اوسې چې تهٔ يې وګورې. خو بادشاه سلامت، تهٔ داسې کول ولې
غواړې؟“ (۴) خو بادشاه په يوآب او د هغهٔ په آفسرانو باندې د هغهٔ حُکم ومنلو، هغوئ د هغهٔ د حضور نه روان شول او د بنى
اِسرائيلو خلقو شمېرلو له لاړل. (۵) هغوئ د اُردن سيند نه واوړېدل او د عروعير جنوبى طرف ته يې خېمې ولګولې، دا ښار د
جاد په علاقه کښې د يعزير د وادئ په مينځ کښې وو، (۶) او د حِتيانو په علاقه کښې جِلعاد او قادِس ته روان وُو. بيا هغوئ دان
ته لاړل او د دان نه هغوئ نمرېرېواته طرف صيدا ته لاړل. (۷) بيا هغوئ جنوبى طرف ته د يَخو دېوالونو ښار صور ته لاړل او
هم هغسې د حِويانو او کنعانيانو ټولو ښارونو ته هم لاړل او په آخر کښې د يهوداه په جنوبى برخه کښې بيرسبع ته لاړل. (۸) نو
نهٔ مياشتې او شل ورځې پس هغوئ يروشلم ته راواپس شول، چې په ټول مُلک کښې يې سفر کړے وو. (۹) هغوئ بادشاه له د

هغه ټولو سړو شمېر ورکړو چا چې جنګ کولے شو، اته لاکه سړی په اِسرائيل کښې او پينځهٔ لاکه په يهوداه کښې وُو. ١٠ خو
چې کله داؤد مردمشماری وکړه نو خپل ضمير هغه ملامته کول شروع کړل او هغهٔ مالِک خُدائ ته وفرمائيل، ”ما چې څهٔ کړی
دی نو دا مې يوه سخته ګناه کړې ده، مالِکه خُدايه، زما غلطی معاف کړه. ما د کم عقلتوب کار کړے دے.“ ١١-١٢ د مالِک
خُدائ کلام په جاد نازل شو چې داؤد ته پېشګوئي ورکوونکے وو، ”لاړ شه او داؤد ته ووايه چې زهٔ هغهٔ له درې خوښې ورکوم
او هغه دې په هغه دريو سزاګانو کښې يوه خوښه کړی نو زهٔ به هم هغه شان وکړم.“ په ورپسې سحر د داؤد د پاڅېدو نه پس،
١٣ جاد هغهٔ له لاړو او چې مالِک خُدائ څهٔ فرمائيلی وُو هغه يې ورته وفرمائيل او تپوس يې ترې نه وکړو، ”په دې کښې ستا
کوم يو خوښ دے؟ ستا په مُلک کښې درې کاله قحط وی يا درې مياشتې چې خپل دشمن نه منډې وهې يا چې درې ورځې ستا
په مُلک وبا راشی؟ اوس په دې باندې سوچ وکړه او ما ته ووايه چې مالِک خُدائ چا چې زهٔ رالېږلے يم کوم يو جواب يوسم.“
١٤ داؤد جواب ورکړو، ”زهٔ د نااُميدی په حالت کښې يم. خو زهٔ دا نهٔ غواړم چې ما له انسان سزا راکړی. پرېږده چې مالِک
خُدائ په خپله مونږ له سزا راکړی، ځکه چې هغه رحمان او رحيم دے.“ ١٥ نو مالِک خُدائ په بنی اِسرائيلو باندې يوه وبا
راولېږله، چې د هغه سحر نه واخله تر هغه وخت پورې وه چې کوم يې خوښ کړے وو. د مُلک د يو سر نه تر بل سره پورې اويا
زره بنی اِسرائيليان مړهٔ شول. ١٦ کله چې د مالِک خُدائ فرښته د يروشلم په تباه کولو باندې وه، نو مالِک خُدائ د خلقو سزا
په حقله خپله فېصله بدله کړه او هغه فرښتې ته يې وفرمائيل کومې چې هغوئ وژل، ”بس دے، دا دومره ورله ډېر دی.“ فرښته د
يو يبوسی ارونا د درمند سره وه. ١٧ داؤد فرښته وليده چې هغې خلق وژل او مالِک خُدائ ته يې وفرمائيل، ”زهٔ ګناهګار يم.
زهٔ هغه کس يم چا چې غلطی کړې ده. دې عاجزو خلقو څهٔ کړی دی؟ تا له په کار دی چې ما او زما خاندان له سزا راکړې.“
١٨ هم په هغه ورځ جاد داؤد له ورَغلو او ورته يې وفرمائيل، ”د ارونا درمند ته وخېژه او مالِک خُدائ ته يوه قربان‌ګاه جوړه
کړه.“ ١٩ نو داؤد د مالِک خُدائ حُکم ومنلو او چې څنګه جاد ورته وئيلی وُو هغه لاړو. ٢٠ ارونا لاندې وکتل او وې ليدل
چې بادشاه او د هغهٔ آفسران راروان وُو. هغه د داؤد په مخکښې پړمخې پرېوتو ٢١ او تپوس يې وکړو، ”بادشاه سلامت، تهٔ دلته
د څهٔ دپاره راغلې؟“ داؤد ورته وفرمائيل، ”د دې دپاره چې ستا درمند واخلم او مالِک خُدائ ته يوه قربان‌ګاه جوړه کړم، دا د
دې دپاره چې وبا ودرېږی.“ ٢٢ ارونا ورته ووئيل، ”بادشاه سلامت، وايې خله او چې څهٔ دې خوښ وی نو هغه مالِک خُدائ
ته پېش کړه. دا غوَيی دی چې په قربان‌ګاه باندې به يې د نذرانې په توګه وسوزوې، د هغوئ جغونه او د غوبل تختې دا دی چې د
سوزولو د لرګو په توګه يې استعمال کړې.“ ٢٣ ارونا هر څهٔ بادشاه له ورکړل او ورته يې ووئيل، ”مالِک خُدائ ستا خُدائ
پاک دې ستا نذرانه قبوله کړی.“ ٢٤ خو بادشاه ورته وفرمائيل، ”نه، زهٔ به د دې قيمت درکوم. زهٔ به مالِک خُدائ خپل خُدائ
پاک ته هغه څهٔ په نذرانه کښې نهٔ پېش کوم چې مفت مِلاو شی.“ نو هغهٔ درمند او غوَيی د سپينو زرو په پنځوسو سيکو باندې
واخستل. ٢٥ بيا هغهٔ مالِک خُدائ ته يوه قربان‌ګاه جوړه کړه او سوزېدونکې نذرانې او د سلامتۍ نذرانې يې پېش کړې. مالِک
خُدائ د هغهٔ سوال قبول کړو او په بنی اِسرائيلو کښې وبا بنده شوه.

pashtobibles.org © يوسفزی ٢٠١٩